

Abieluleht

№ 2. (48)

Pühapäeval, 17. jaanuaril 1932.

II aastakäik.

Tänast lehte 8 külge.

TOIMETUS JA TALITUS:

Tallinn, Suur Karja tn. 2 6.

Telefon Postkast 372.

Toim. kōnet.: kl. 3—5. Kontor avat.: 8—6. Tarvitamata jäänud käsikirjad, kui neil tagasi-saatmiseks puuduvad margid ja seismajäänud kirjad hoitakse alal kuu aega. Kuulutusi ja tellimisi võtavad vastu: lehe talitus, abitalitused ja agendid. Lehte võib tellida ka kõigist Vabariigi postiasutustest ja -agentuuridest.

Üksiknumber 10 senti.

Kuulutuste hinnad:

Esiküljel teksti ees 10 senti, teksti sees 12 s. ja kuulutuste küljel 5 senti millimeeter. Kuulutusi võetakse vastu lehe ilmuvasse numbrisse kuni neljapäeva õhtul kella 6-ni.

Tellimiste hinnad:

1 kuu 45 s., 2 kuud 85 s., 3 kuud 125 snt. 6 kuud 225 s., 12 kuud 400 s., — postiga saates. Välismaile 2-kordsed hinnad. Aadressi muutmise 25 senti.

Teatame kõigile

Valga linna ja ümbruskonna lugejale, et oleme avanud 1. jaanuarist 1932. a. Valgas, hra J. Lepiku raamatu- ja kirjutusmaterjalikaupluses, Vabaduse tn. 5,

„Abielulehe“ abitalituse,

kus võetakse vastu tellimisi, kuulutusi ja müüakse lehti suurel arvul, üksikult ning antakse välja kuulutuste peale tulnud kirju.

Austusega „Abielulehe“ talitus.

Kas armastus on haigus või õnn inimeskonnale?

Kummalised on armastuse teed. On leidunud isegi isikuid, kes armastust haiguseks peavad, nagu prof. Brown ja keegi inglise arst. Browni arvates on südame õrn tunne, mida pilvini ülistatud, ainult haigus. Armastajad jäävat kahvatuks, nõrgaks, ergukava saavat rikutud, süda töötavat kiiresti ja korratult, võivad isegi ilmuda söögiisu puudus ja seedimisrikked. Arvatavasti võib osalt olla õige, et piirideta armastus on iseäralik enesemürgitamine, mille tagajärjeks võib olla, et inimene uneta ööde all kannatab ja unistab, süda täis kallistuste kirge jaaju täis ärevaid mõtteid. Oh, küll võib nii mõnegi noore süda nüüd valutada, kui ta teab et armastus on mõne teadusemehe arvamise järele haigus ja muud mitte midagi, haigus, mida peab arstima!

Prof. Lehmann aga seletab, et armastus on ainult hingeline tagasipööramine õnneliku kuldse aja pinnale, loodusesse, mil äärmiselt arenenud ja peene-

nenud üldkultuur veel ei olnud seda võimsat igavest jõudu rikkunud, mis niipalju maailmas on korda saanud. See, mida praegusaja inimene armastuseks nimetab, on tühi unistus selle suure kokkukõla kõrval, mis kord varem on maailma sülenud. Ka suudlus on prof. Lehmanni arvates kui kasutu liigutus, mis masinlikult sel korral kõlanud käsku täidab, kui algolevus kaheks jagunes ja mees ja naine teineteisele silma vaatasid. Prof. Lehmanni arvates on õnn seal, kus on rahu. Armastus paljudel juhtudel aga seda ei andvat. Prof. Lehmanni arvates näeb olevat kõige suurem õnn surm! Kuid inimesed, kes praegusel sajandil elavad, kes tahavad olla veel elurõõmsad, ei taha surmas näha õnne, sest elu on edasielamine, ja sihiks ei ole mitte surm, vaid elu sigitamine.

Prof. Mehlis aga väidab, et armastus sisaldavat kahe saatustliku sugulashinge ühinemispüüdu, sest teineteist igatsejad isikud peavad tingimata

sugulashinged olema, ja kui see nii ei ole, siis on armastus vandeeks.

Prof. Volken tähendab, et praegusaja inimene on kõigi aegade omadest kirklikum armastaja, kuid ainult sellepärast, et ta ei suuda armastusest seda õnne leida, mis rahulikumas, hea aja inimeses ärkas. Armastuse õnn muutuvat põlv-põlvelt ikka haruldasemaks ja võivat saabuda peagi aeg, mil inimene oma rahustamata armastusihkesse sureb, ilma et tal enesel sellest oleks aimugi. Nüüdne närviline aeg kiskuvat inimesed oma sisetest rahulikkudest seisukordadest, nii et sugulashingel ei ole tihti aega ega tahtmistki teineteist otsida, ja õige palju naisi ja mehi arvab ennast tõepoolest seda armastavat, kelle neile saatust eluteele on ette heitnud. Niipaljudki naised ja mehed abieluvad praegusel ajal, nagu seda ütleb Kojonen, teise pilt südames, ja nii kaugenetakse armastuse õnnest praeguses seltskonnas.

Mister.

Kuulus kinonäitlejanna Dorothy Jordan.

Valev valu.

Päike on kahvatu
ümmara taeva all, —
lumi ent kiirgendab
ääretul lagedal . . .
Süda sest vaanelik,
habras ja õrn . . .
Meel nõnda hellunud,
valulik on . . .

Kuhu küll rännata
ümmara taeva all, —
päike kui kahvatu,
lumi kui lagedal? . . .
Kuhu küll rännata
valeva valuga,
hulkudes sihita
vaikuse teil? . . .
E. UIN-UIBO.

Kõiki „Abielulehe“ üksiknumbrite müüjaid, tellimiste ja kuulutuste vastuvõtjaid palume veel kord omi arveid möödunud aasta eest rutuliselt ära tasuda, et lehe saatmisel vahet ei tuleks.

Kõige austusega
„Abielulehe“ talitus.

Moodsate tantsude õpetus

J. Saréni

Tallinn, Niguliste t. 10. Tel. 436-08.

Uute gruppide algus.

Vanemaealistele
täisealistele
noortele

kolmap., kell 9.
neljap. kell 8.
reedel kell 7.

Mais- ja meesõppejõud.

Õpetajate maale saatmine nõudmisel.

Rumba

erigrupi algus reedel kell 9.

Maa organisatsioonidele soodsad hinnad.

Viedemanni t. 12, Telefon 155.

Haapsalu osakond:

Uue grupi algus täisealistele laup. kl. 7.

Lihula alevi grupi alg. täisealistele pühap., 17. jaan., kl. 8 õ.

Märjamaa alevi segagrupi algus esmasp., kl. 8 õ.

Narva kosk suurvee ajal.

Idel Schwarz

Tallinn

Pikk t. 3. Kõnetr 443-03

Kõik, kel üksinda igau, kuulutage „Abielulehes“, ja Teie leiata oma le sõbra või eluseitsilise.

Mis on armastus? . .

Armastuse eriomadusi.

Mis on armastus? küsivad paljudki. Mis on see mõistatlik salajõud inimeses, millest ükski inimene ei jää puutumata? Raske on sellele küsimusele kindlat vastust anda, sest ühegi teise hingelise omaduse üle ei lähe teadusemeeste kirjanikkude ja kunstnikkude armastuse niipalju lahku kui armastust käsitades. Nagu isikud väga erinevad on, nii ka erineb armastus oma hingelikkuse poolest üksikute isikute juures.

Armastuses peitub elu. „Ilma armastuseta ei ole mitte midagi,“ ütleb apostel Paulus, ja see on ka meie ajal tõsi. Sest armastuse ärakadumine on surma lähenemise tundemärk, nagu seda Tolstoi oma jutus Andrei Bolhonski surma juures kirjeldab.

Armastus, mille peale meie kõige esiti mõtleme, kui seda sõna kuuleme, on armastus sugude vahel. Ta on kogu inimelust läbihoovava hingelise sümfonia põhitoon, mille kokkukõlavaks lõpuks on elu edasiandmine. Armastus sunnib inimest avaldama, haarab teda hingeelu sügavusteni ja on sellepärast ka ilukirjanikkude harilik aine, nagu ta ka maalikunstile, skulptuurile, muusikale ja luulele lõpmata palju ideid on pakkunud ja pakub. Ikka ja alati leiame armastuse probleeme kirjanduses ja kunstis.

Sugulise armastuse elemendid on: esiteks erootiline külgetõmbavus (täitsa platooniline armastus tuleb kui erand ette); teiseks auhnus, hea meel selle üle, et võidakse midagi omaks lugeda, mis teistele ei ole ja selle läbi teistest kõrgemale tõusta; kolmandaks hingeline sümpaatia, mida ka omasoo esitajate seas sõpruse

kujul on leida. Kuid vastukõla teise soo juures on peenem ja palju kõlavam. Neljas armastuse element on kehaline ja hingeline ilu, kuid see ei ole nimelt tingimata tarvilik, sest on raske öelda, kus lõpeb ilu ja algab inetus, sest see on sageli rohkem isikliku maitse kui objektiivse ilu nägemise küsimus.

Kuulus kirjanik Stenhal, peenemaid armastusetundjaid, lisab eelmisele pildile omalt poolt veel paar joont. Need on: imesus, kummardamine armastatud isiku ees. See tunne ühtub sageli auahnusega, aga mitte alati, nagu näiteks Shakspeare Desdemona ja Othello vahel. Othellon oli lihtne ori, keda kuninglik Desdemona kuidagi ei saanud kõrgemale tõsta, kuid Desdemona silmis oli ta siiski kangelan. Järgmine joon on enesemeelitamine, teadmine, et armastaja sind kõige paremaks on lugenud. Viimane armastuse tegur on idealiseerimine. Paljud on enesele loonud mingi ideaali teise soo esitajast. Ja kui keegi nüüd armastuseobjekti leiab, siis on võimalik, et püütakse armastatule omistada kõiki ide-

aalseid omadusi ja muuta teda kõige äärmisel juhul enese jumalatariks.

Kui kõik esitatud armastuse- tegurid ühtuvad, siis võib see saada nii tugevaks, et armastaja ennast ohverdab, kui see talle tarvilik. Püüdmine elu- õnne järele võib sedavõrt tugevneda, et armastatu ennast unustab ehk hävitab. Sellepärast ütlevadki paljud filosoofid, et armastada ei maksvat, sest ilusa uimastuse järele tulevat kainenemine, mis enesega palju ebameeldivat võivat kaasa tuua. Lermontovi kirjutab, et „armastada keda, ajalisel armastada ei maksa ja igavesti armastada ei saa?“ — sellepärast ei maksvatki armastada. Kuulus sotsiaaleetik ja esteet P. Mantegazza on kirjutanud väga populaarse ütluse: „Tund armastada on loomalik. Päev armastada — juuba inimlik. Aga üht olevust kauem armastada on inimese sügavaim õnn, on jumalik.“ Aga õieti polegi ju tähtsad mitte õnnelikud armastuse joobumuse silmapilgud, mil ollakse ainult kiinunud kõige oma olemisega teisesse, vaid tähtis on üldse hingeline läbielamus — ilus ja püsiv unelm sellest elamusest. Armastus on ainult kõiges ilusas ja õilsas.

Mister.

Miks valetab ja varastab laps?

Meie käesolevat sajandit nimetatakse tavaliselt „laste sajandiks“, millega tahetakse öelda, et laste arenemisvõimaluste loomisele on pööratud suurim tähelepanu. Lapse peale ei vaadata enam nagu endisel ajal, kui pooliku olendi peale, vaid tema õigusi võetakse nii, nagu oleks laps harilik täiskasvanu.

Esmajoonel, lapse moraali läheb täielikult lahku täiskasvanu omast, see on tõik, mille ammugi on tõestanud pedagoog-

gika. Sageli kaevatakse palju selle üle, et lapsed valetavad. Ent sellist lõbu, nagu täiskasvanu, ei tunne laps iial valetamisest ja tal on valetamiseks hoopis isesugused motiivid. Lapse elava ettekujutuse juures ilmub talle niinimetatud „tõde“ hoopis teises valguses, — asiolu, mida võiks kaudselt võrrelda täiskasvanute luulelennuga, — ja teiseks valetavad lapsed vahest kartuse pärast. Nad panevad tähele, et nende sisemised hingeavaldi-

Üht laulu laulaksin. . .

*Üht laulu ma laulaks Sinule,
üht laulu, elulaulu,
mis tiivutaks lootused lennule;*

*Üht laulu, mis veetleks Sind igavest,
üht laulu, õnnelaulu,
mis häälina heljuks mu südamest;*

*Üht laulu, mis tungiks Sinusse,
üht laulu, hingelaulu,
mis kannaks Su ilusid minusse.*

X. X-e.

sed ei sobi ümbruskonna eeskirjadega, ja et siit tulevad kokkupõrked, mida täiskasvanud alati last karistades lahendavad. Lapse usaldus, naiivsus ja suur aimamatus saavad sedaviisi tihti pettumuse osaliseks.

Laps hakkab loomulikult end niisuguse olukorra vastu kaitsma, ta satub kitsikusse ja leiab väljapääsuna uue abinõu — vale. Ja kus on siis selle kurja juur? See on halbades kogemustes, mis laps on oma ümbruskonnalt saanud. Ja kui vanemad ja lapsekasvatavad hiljem nii väga õnnetus on oma lapse halva moraali pärast, siis peaksid nad küll kõigeesiteks iseendale vastu rinda lööma. Lugu on just samasugune ka siis, kui laps „varastab“.

Laps tarvitab ainult siis seda abinõu, kui tal on millestki puudus. Laps, kes järjekindlalt maiustusi saab, ei tule kunagi mõttele neid maiustusi ilma loata omandada. Laps arvab oma naiivsuses, oma ürgajast päritud alateadvuslikus tõekspidamises, mis pärit ajast, mil maailmas valitses sotsiaalne kord, mil polnud kapitalismi oma eraomanduse puutumusega ja sest ajast on pärit inimkonna ürgvana alateadvuslik tõekspidamine, mis esile kerkib kasvatajate „moraalist“ veel puutumatus lapsehinges,

et maailmas on kõik kõigi päralt. Lapse hinges asub tugev sotsiaalne tunne, ta „varastab“ ainult selleks, et oma isiklikke puudusi kinni katta. Laps ei tee ka instinktiivselt vahet tolle vana ürgse alateadvuse põhjal, kõrge ja madala, rikka ja vaese vahel. Sagedasti võib näha, kuidas laps, kelle peale kasvatus veel mingit mõju pole avaldanud, jagab ja oma käest varandust ära annab. Siis tulevad aga ema käsud, mille sisu lapse arvates põhimõttelikult vale: „Sa söö oma leiba ükski, mängi üksinda oma rattaga! Sa ei tohi mängida nende lastega — nende vanemad pole head inimesed!“

Just neis aastais, kus lapse intellekt palju kiiremini areneb kui kehakasv, toob kasvatus ebaseltskondlikke, ebasotsiaalseid muutusi tema hinges. Mida järelandlikum on laps, seda kergemini allub ta sellele uuele mõjule, seda kiiremini sünnib tas see muudatus, võttes sagedasti uue sihi, mida lapse kasvatajad enam seletada ei oska. Laps muutub väikeseks väljakannatamatuks egoistiks ja keerutab oma sõjariistu, mis kasvatajate poolt talle kätte toimetatud, oma ümbruskonna vastu.

Aug. Peips.

Tuulispea.

Elmo Ellori armastusromaan.

5

Ühel õhtul nurmelt tulles nägin koha, kus Helgi suples. Nägin leppade vahelt ta saledat kuju vees, seisis ja silus kätega üle puusade. Valged juuksed patsidest seljale laiali laotatud, mis nagu põlesid ta üle langevast õhtusest päikesetulest.

Väike ja ilus, kui näkk näis ta seal all ojakese sinises vees, nagu väljaõmmeldud valge ingli-kuju vee värvilisele käterätikule.

Tõmbusin pöösastesse ja vaatlesin. Teadsin, et nii vargsi piiluda oli uulitsapoisilik ja autu, kuid kuidas võisin ma oma soovi surmata, mitte näha nii šarmikat pilti.

Ma ei olnud kunagi arvanud, et katmatu noor tüdruk oma lõkendava ihuga, nagu kehastunud rõõm ja kaunidus olla võib. Ma ei olnud kunagi uskunud, et tüdruku rinnad võivad nii ilusatena paistuda, nagu kaks väikest last mäe servikul, kui kaks kallist vaasi templi valge linaga kaetud nelipühi hommiku õnnistuse väljavalamise altari.

Tundsin, et minus oli kaks iseloomu, kaks südant ja kaks hinge.

Üks pool tahtis seda tüdrukut just tema naiseliku kauniduse pärast ja põlgas tema pilgu kõnelevust, elusuhtumist, loomust ja hinge; teine pool aga joobus tema hingelisest üleolemisest, intelligentsist ja elusuhtumisest, häbenedes temas naist, kirge ja iharust tekitavat hilberdamist.

Kuidas julgeksin, tihkaksin ma temale oma hümudega läheneda, kes ma teda jumaldas, sest ta ei olnud mitte Miili!?

Kuidas ta aga võiks mind tahta, kui ma temas midagi muud ei ihalda, kui seda õilsust, peensust ja vaimlist gratsiöösi! — — —

Pärast õhtusööki hiilisin vargsi ojakese kaldale — just sinna kohta, kus tema oli supelnud. Riietusin lahti ja libisesin jahedasse vette. Mulle näis, et nagu vesigi oleks tema järele lõhnanud; see vesi, mis uhtis mu sääri ja niudeid; see vesi, mida tõstsin näole, kuhu kastsin pea. Isegi õistes hääldes näis kõlavat midagi tema nime taolist, kaldal lõhnavares kullerkuppudes ja vee kohale laskunud meespeade sinistes õiekestes oli midagi temast...

Silusin õrnalt veeroosi laiu, südameaolisi lehti. Need oli kindlasti ta sääri, puuse ja niudeid paitanud. Võib-olla puudutasid temagi õrnad sõrmed neid. Seisis ojas ja silmitses neid südameaolisi lehekesi ja vast mõtles, et tema jalgade ees võib lehada sama palju noormeestegi südameid. Vahest mõtles minugi südamest, teadmata, et varjasin end pöösastesse ja vaatlesin teda.

Kui taevast koidunaerule tõmbus ja hommik häälitsema hakkas, olin ka mina oma tööga valmis. Mitu sada suuremat kivi olin võrendikku veeretanud, vähemaid ära loopinud ja segavaid, vettinud puu-tüvesid alla voolu lohistanud. Küll ta teeb suured silmad? Las' usub, et naabri Olavi oli! Ah-haa!

Mu asemel oli Miili. Magas väljasirutatult, ootas vist mind nii. Võtsin vana saani istme-koti katuse alt ja tõmbasin selle talle peale. Kõitis käed ümber selle ja ütles midagi unes.

„Ons hea? Ah-haa!“ naersin ja läksin jälle veski-kotta. Peremees tuli parajasti uksele vastu: „Kuhu?“ Laususin: „Koer haukus. Lähem kotta magama, ehk tuleb vargaid. Mine usu ilma!“

„Asjata kartus! Aga tubli poiss oled siiski,“ ütles mölder.

Jäin kohe, nagu surnu magama.

10.

Pühapäeva hommik.

Ärkan esimest korda harilikul ajal, kuid tundes linade uimastavat soojust ja liigete roidumust, ei mõtlegi end liigutada, sest pole ruttu. Kõuni- pealne on pool hämar, kuna mõned õhemad katuse laastud valgust päris leegi sarnase punaka helen- dusega läbi lasevad.

Seal rooside kohal kumisevad erilased, kelle pesad katuse harja all nagu hallid, suured pallid või midagi kummuli asetatud keedupottide taolist. Kusagil priseb kärblane, vist ämbliku võrgus ja hiir naksutab heinte all.

All ollakse ärkvel. Ustest käiakse. Kukk läheb vist oma valgete ja tedre-karva naistega alla orgu, kus väike tobisabaga ja madalate jalgadega taks oma kileda häälega oravat haugub.

Kuulen veel karjaaiast kostuma hakkavat lehmaliipsmise sorinat — siis valdab mu taas magus uni.

Kell on vist kaheksa juba kui ärkan.

Seal on päris tuntav palavus ja palju heledam.

Hiir ei naksuta enam, ka kärblane on vait, aina erilased ja paar äraeksinud kumalast sumisevad. Kaarte all sädistavad ja piiksuvad pääsukesed. Juba lapsest saadik olen seda sädinat õppinud armastama. Ma ei tea ühtegi teist lindu, kame osaks nii südamliselt ja lihtsalt inimeste südameid võita, talle sarnast pühapäeva meeleolu tuua.

Saanud vaevalt alla, tulevad Helgi ja naabri „Olavi“ järve liivast teed. Mõlemad on lõbusad.

Murule jõudes hüüab neiu head hommikut. Ta uhke kavalier ei võta mind nähtavaks.

Temal on nüüd ülalt valge pluusiga pruunjas-ruuduline kleit, mis alt märg, päris märg — kui oleks läbi pika kastese heina või vee tuldud. Ka „Olavi“ püksid-harud on märjad. Ma ei tea isegi, miks ärritab see mind, et tema kleidiäär märg, vesimärg on?

Tal on kannuga juba päris küpsed, punased maasikad kaenla all.

„Käisime Arus maasikul. Milline lõbu hommikul vara hulkuda! Tohib pakkuda?“

„Täna väga!“ — Võtan mõned maasikad. „Need on ju alles pool-valged, pole kellegi marja-aeg veel.“

„Arvate? Kas alles ülele oli paras aeg kive võrendikku veeretada,“ ütleb Helgi ja kergitab kelmikalt kulme.

„Vaadake, kuidas teil kivid nurmel küpsevad,“ arvab heaks öelda ta kavalier.

Neiu aga ei lase mind vastata, öeldes: „Vast on Luhasoo Andre nii armas ja astub viivuks tuppä.“

„Meeldiv, meeldiv!“ ütleb see ja vaatab mulle otsa, nagu ei maksaks ma tema arvates kolme kroonigi.

Andre — see nimi tundus tuttavana. Kas ei rääkinud kord Miili mingisugusest Luhasoo Andre, kes tema juures käinud?

Sarnane Ants mul! Vedeleb küla primadonnade, libude juures ja ei häbene meelitada sellist süütust, puhast ja kallist hinge?

Kuradi kahju, et ma siis Hindrekuga tol simaniõhtul talle järgi ei läinud ja vigaseks ei lõõnud! Järve oleks võinud visata! Vastik, vastik olevus!

„Miili, tule siia?“

„Noh?“ paneb käe puusa ja vahib väljakutsuvalt.

Õnne naeratus.

Aug. Peips.

Akna taga naeratles kevad. Kuldne päikese valgus tungis kõikjale.

Rõõmsalt hüppas Alvy üles valgete patjade keskel. Sirutas omi ümmaraid, veetlevaid käsivarsi, vaatles vallatlevi silmi vastu päikesele, vaatles päikesekiirte mängu oma valgel alabasternahal ja hüppas siis rõõmsalt vannituppa. Karastanud end külma veeaga, rõivastus ta kiiresti kergeisse suviroivasse ja väljus kevadesse linna.

Pühapäine rahu valitses bulvaril, vaid linnud siristasid rõõmsalt nooris lehestikes.

Rõõmsalt hulkus Alvy ringi parkides, flirtis ja tegi silmi noormehile. Ent äkki, lõuna paiku, kadus päikene ja kurjennustav, ähvardav hallus laskus üle kevade.

Ehmus vallatlev tütarlaps Alvy'gi ja vaatas ülesse. Ta ilus suuke tõmbas mossi pahameele pärast, nähes taevast. Suure kiirusega lähines suur must äikesepilv, tuul oli tõusnud ja ajuti kuuldus kaugel müristamist.

Kiiresti hakkas Alvy vihma eest põgenema kodu poole. Ent asjata. Just poolal koduteel langes esimene vihmapiisk ta nii isekalt, trotsivalt seisvale ninakesele. Vihmapiisad tihenesid järjest. Ja mõõdukes minutit kaks, sadas nagu oavarrest.

Pooljookstes ruttas Alvy edasi. Gratsiöösil sammus ta laveerides veeloikude vahel, et jõuda tänava teisele äärele.

Sääl tõttas korraga tema poole noor, sale, peene välimusega härra, rääkis mõne sõna sissejuhatuseks ja rüütellikult oma vihmavarju Alvy pea kohal hoides, saatis ta tema hoolikalt üle tänava.

Alvy vaatles teda kõrvalt salaja, ning tunnistas enesele mõttes, et mees oli ilus.

Õnnelikult jõudsid nad üle tänava ja peatuses ühe maja ukse all vihmavarjus, küsis Alvy, vaadeldes noormehe saledat kuju:

„Mu härrad, palun, õelge mulle nüüd tött, kas saatsite mind ainult selleks, et minuga juttu alustades tutvust sobitada, või oli see teie poolt tõesti rüütellikkus, et mulle ainult meelehead teha ja mind vihma eest kaitsta?“

Noormees naeratles galantse kummardusega. Ta peente, julgelt kokkusuurutud huulte vahelt paistsid hambad, valged nagu elevandi luu, mis särasid naerdes.

„Võite kindel olla,“ rääkis ta puhalt, sügaval basshäälel, „teil oli tege mist ainult minu rüütellikusega. Seda headmeelt teeksin ma muidugi igale daamile.“

Noormees kummardus galantselt,

naeratas veel kord nii meeli segavalt ja läks „head päeva“ öeldes. Painduvalt, kiirelt astus ta läbi vihma ja kadus lähima nurga varju, kordagi tagasi vaatamata. Alvy vaatas ta kõrgele kogule järgi, silmad udused ja melankoolselt läikides ta mõttes:

„See oli õnne naeratus!... kui kahju, kui kahju, et see kadus nii...“ ja hetkeks süüvis ta mõttesse.

Ta seisis momendi mõttes, vaatles siis ühesugusesse hallusse uppuvat taevast ja ütles enesele:

„Vihm ei näigi täna järele jäävat, ja ma pole ikka veel kodus. Nii siis — edasi!“

Ja Alvy ruttas jälle edasi, kiiresti läbi vihma, mööda majadest, ikka kodu suunas. Nüüd astus ta juurde keegi teine härra, et teda kaitsta oma vihmavarjuga vihma eest. Seekord oli härra kogult väike, kokkusuurutud, tal olid väikesed pleekinud, sorakil ripnevad vurrud, ja ta inetult nägu katsid lugematud rõugearmid.

Härra alustas juttu. Ta hääli oli peenike kiunuv ja tundus kõrvale piinavana... Nad jõudsid majani, kus elas Alvy ja enne lahkumist küsis ta härralt, kes veidike õnnetu näoga seisis ta vastu:

„Mu härra, õelge mulle tött, kas te saatsite mind ainult selleks, et minuga teel juttu alustada ja nii tutvust sobitada, või oli põhjuseks Teie rüütellik tahtmine mind teenida?“

Telefon.

Mih. Soštšenko järele.

Mina, kodanikud, lasksin hiljuti omale telefoni sisse seada, sest praeguse kiirel ajajärgul teisiti läbi ei saa: ilma telefonita ole nagu käte- ta.

Pole ju vähe, mida või kuhu võib kõik kõnelda.

Tött öelda, kõlistada pole küll kuhugi. Kuid teiest küljest, materiaalselt asja harutades, pole ju nüüd enam XIX sajand. Sellest peab arusaama.

XIX sajandil polnud muidugi telefoni tarvis — oh, seda rohkem veel, siis saad ka sõmata eladagi. Aga katsu nüüd sellega hakka- ma saada! Ja asi oli kõigiti korras.

Aga nüüd, ütleme, pannakse sulle viie rubla eest aparaat seinale rippuma. Issand Jumal, halasta!... Kui soovid, räägi, kuhu iganes tahad, kui ei, on su oma hea tahtmine — las' tal rahulikult magada. Kee-

Ja mees vastas värisevi hääli: „Tunnistan teile otsekohe üles: te meeldisite mulle nii erakorraliselt, et ma kohe juhust kasutasin, et teid tundma õppida. Seepärast tulingi ma teid saatma... Millal tohin ma teid jälle näha?“

Alvy noogutas talle vaid peaga, vaadeldes melankoolselt ta rõugearmilist nägu ja mõttes, astudes majja: „Kui kahju, kui kahju!... Nüüd tuli õnn, ent see oli... rõugearmiline!... Tihtigi usume õnne endale naeratlevat, kuid — ta naerab meid ainult välja...“

Ja kurvalt langes Alvy diivanile, surus pea padjusse ja süvenes mõt- teisse...

Vihm langes jämedate piiskadena põrinal vastu päevitanud aknaklaase, ja katusräästas konutas tui, pea tõm- matud kohevil sulisse...

Hommikul vallatlev päikseline tütarlaps oli nüüd kurb ja mõtlikult lebas diivanil.

„Kui palju kordi saan ma veel ütelda „kui kahju“, „kui kahju“, kui must möödub õnn?..“ mõtles ta. „Miks on elu ometi selline, et kord näitab end särav õnn, hiilates oma elevandiluu hammastega ja armsa suukeseaga, ent ta ei sammu mitte kunagi otse meie poole, vaid satub meie lähedusse ainult möödaminnes.“

Ta lahkub meist osavõtmalt, kau- gub tagasi vaatamatult ja meie va- tame talle järele raske südamega, silmis paisuvate pisaratega ja kur- gus pakitseva nutuga...

Ja kui siis aga õnn kord tuleb ja tahab jääda meie lähedusse, siis on ta aga — kui kahju — rõugearmi- line...“

gi sind sellepärast ei tülita. Ainult raha maksa aga korralikult ära!...

Muidugi, naabrid võivad mõnikord tunda endid haavunutena, eriti öösel, kui heliseb. Seda muidugi harjuma- tusest.

— Võib-olla, — ütlevad, — heli- seb ta ka ööseti, siis jätke juba pa- rem seda tegemata!

Aga mul ei helise ta päevalgi, ööst ei maksa sugugi kõneldagi. Muidugi mõista, ma andsin oma naabritele ja tuttavatele kõigile numbrit teada, palusin omale heli- stada. Kuid muuseas olid kõik sel- simehed erapooletud mehed, erakon- namehi nende hulgas ei leidunud. Vähe puutuvad kokku telefoniga.

Kuid siiski, aparaadi eest ei ole ju raha asjata maksetud. Hiljuti oli mul tarvis ühe väga tähtsa ja tõ- sise asja pärast kõlistada. Oli pühapäev.

„Muidugi, muidugi; kes ütles aga, et siin olevat mu lemmik-koht?“

„Andre.“

„Kuulge, jätke juba Andre kord. Olete liht- salt — häbematu. Häbematu olete.“

Nüüd olin jälle lõõdud ja häbistatud. Tõusin üles, et lahkuda.

„Istuge veel vähe, tahtsin midagi küsida.“ Seisan kangekaelselt. Ta istub kaldal ja kõi- gutab närvilikult, jonnakalt jalgu.

„Palju kordi pean ma paluma? Ma ei saa inimestega rääkida, kui nad püstijalu, nagu oleks kuhugi rutt.“

„Mul on rutt.“

„Head reisi siis!“

Võtab sandaalid jalast ja kastab ühe jala vette, väikeke, roosa jala naljakate, pisikeste varvastega ja lopsutab vett. Kui pruun on ta turi ja nüüd jälle seljal olevad juukse patsidki vähe pleekinud.

„Ons vesi soe?“

„Ülearu. Kas te veel minema ei lähe?“

Naeran nagu oleks mul õigust temaga tembu- tada, vigurdada. Oi, oi — Elko Merir! Milline julgus!

„Teate, noorhärä, mulle pole pealtvaatajaid vaja, kui suplen. Küllap näete seda pöösastetki. Kaage, et silmi ei riku! Miili ju näitab teile lausa.“

Mul ei ole midagi öelda, mitte midagi. Longin minema.

Õhtul saadan perenaisega ta raamatu, mis läbi- loetud, ära.

Korjan orust pihutäie meelispäid ja annan nad Miilile, kes istub tammil, jalad vees ja silmis nuk- rus. Silitan ta juukseid. Need rasvased, kollased tihedad juuksed on nüüd pestutena päris kohevile ja lõhnavad koguni, ka ta kael ei ole nii must ja silitan teda.

Miili on jälle hea ja südamik.

Ta tõmbab mu pärast omast aknast käterä- tikuga üles ja võtab mind oma käte vahele, kui väikest poissi. Lasen tal enesega mängida. Ta ju- tustab mulle Andrest, kes päris vorst olla, isegi preili ütelnud seda.

Rumal tüdruk, kes sul käskis seda öelda?!

Vandusin juba hoopis loobuda Helgist, kes mu südant sarnase mürgise igatsusvaluga piinab, mu hinge aina kiusab, ilma andmata, ilma midagi and- mata, mis täidaks seda rõõmuga. Uskusin tema

Milline õnn!..

Milline õnn oli taas sind näha, tunda su ligidust, kuulda su häält. Kirjelda õnne — sõnu on vähe. Hinges vaid tunda sa saad.

Milline õnn, kui paitas su käsi — valasid hingesse igavest tuld. Unistamast ei sellest ma väsi — kuis oli õnn su käsi.

Milline õnn su suudlusi juua! Annaksin elu, et suudleksid veel. Võta, mis jõuan ohvriks sul tuua: Öitsevad lilled su teel.

Milline õnn vaid kuuluda sulle, lootusel elada oodates sind! Milline õnn on osaks saanud mulle! Õnnest sest elab mu hing.

Chypre.

Mina istun kodus seina ääres ja silmitsen hooliga seda aparaati, kui- das ta originaalselt seinal ripub. Ja siis äkki, — hakkaski teine heli- sema! Seni ei helisenud kordagi va- rem, aga nüüd — mis hirmus kuulda. Tööpooles, kokkusiin koledasti — ei tea mis nüüd äkki lahti.

„Issand Jumal, halasta, — mõtlen endamisi, — kuipalju müra selle ra- ha natukese eest!...“

— Halloo! — hüüan, — kust mulle helistatakse? — Aparaadi juures on, — vasta- takse mulle, — üks „fon“.

— Aga kes? — küsin uuesti. — Vabandage, kes on praegu aparaadi juures? — Aparaadi juures on üks tuttav isik. Tulge, — ütlevad teine mulle, — õige kiiresti ühe väga tähtsa as- ja pärast Alevi tän. nurgale — õlle- poodi!

„Nüüd näen, millised mugavused on kõik olemas“ — mõtlen endami- si. „Aga kui seda aparaati ei oleks olnud, mis oleks siis küll see isik teinud? Muidugi, siis oleks see isik pidanud trammiga minu poole ko- listama.“

— Halloo! — vastan talle uuesti. — Aga kes te siis öieti olete? Ja milline tähtis asi teil on?

Kuid aparaadis vaigitakse ja mul- le ei vastata sõnagi.

„Õllepoes see selgub muidugi“, — mõtlen endamisi.

Riietun võimalikult ruttu, jooksen alla ja kohe kiirelt õllepoodi. Aga õllepood, — ehkki päevane aeg, — rahvast tulvil täis. Vaatan, kõik tundmatud näod...

— Kodanikud, — ütlen neile, — kes teist praegu tähtsa asja pärast minule helistas. Olge lahked, õelge milles asi seisab?

Kuid külalised vaikivad: keegi mulle ei vasta.

„Ah, milline pahandus! — mõtlen mina. „Helistati, helistati, ja nüüd äkki pole siin kedagi. Arusaamata lugu!“

Istun laua äärde. Palun paar pot- ti õlut.

„Istun vähe, viidan aega“, — ha- rutlen edasi. — „Võib-olla, keegi ehk tuleb veel. Niisugune lugu on täiesti ütaljaljakas.“

Joon oma õlle ära. Tellin väikese napsi ja suupiste ka... Ei ühtegi. Lähen koju.

Kodus näen: kõik segamini. Var- gus toimepandud. Minu uus sinine ülikond ja kaks voodilina kadunud. Ruttan kohe aparaadi juurde. Kõ- listan kiirelt.

— Halloo! — hüüan. — Preili, andke mulle kiires, lõõgikorras, kriminaal-osakond. Minu kodus on vargus toime pandud. Olen puupal- jaks varastatud!

Preili vastab: — Olge nii lahke: see number on praegu kinni!

Helistan natukese aja pärast uuesti.

Preili vastab: — Nupp ei tööta: olge nii lahke!

Riietun ruttu. Jooksen muidugi jäl- le alla. Hüppan kohe trammile ja silmapilk kriminaali.

Annan teate.

Seal vastatakse: — Uurime asja järele!

Mina vastan: — Uurige ja helistage mulle kohe!

Nemad aga naeravad mulle näkku: — Ei meil pole aega kellelegi he- listada. Lugupeetud seltsimees, — rahustavad nad mind, — ilma he- listamata uurimegi asja läbi.

Milliga see kõik lõpeb, ma ei või sugugi aimata. Ja nüüd pole mulle enam keegi helistanud. Aga aparaat ripub ikka veel seinal.

„Kes on see Andre?“

„Mu vana kavalier. — Vähemalt niisugune poja ei olnud kui sina, memme nisa mant. Tead, ma ei lase sind enam oma juurde. Tuled, torkan pea kleidi alla ja vaata ning õpi enne, mis sa seal näed, siis tule tüdruku juurde. Hee, mokad alles piimast märjad!“ Tõmbab sõrmega üle huulte ja läheb taaruvatel sammudel nagu nuumatud part, karjale vastu.

Pea lõuna on, kui Andre lahkub. Istun tamme varjus ja näen, kuidas ta ukse naerva Helgi kätt suudleb, mitu nooblit kummardust teeb, midagi sosistab ja siis kiikuvatel sammudel üle veskiesise teisele poole teed alla orgu läheb. Helgi vaatab järele. Lehvitab veel kätt ja naeratab.

Siis pole õigust, kui nad üksteist ei armasta? Neiu tuleb murule. Nüüd on tal juuksepletid ees; enne olid seljal. Kas ei ole neid nii pannud Andre? Võib-olla, on neid koguni suudelnud.

Olgu! Pärast jaanipäeva lahkun, sest aeg on selleks ammu küps. Tõesti, lähen ära. Tarvis pere- rahvale rääkida.

Perenaine ja Miili tulevad välja päiksepaistele. Eit laseb rohule pikali, paneb pea Miili sülele, ja see hakkab sealt mõnesuguseid väikseid putukaid noa teraga krõpsutama, kes öösel magada ei lase. Taks tuleb ja laseb nende ette kõhuli, ta roosakas keel vedeleb maas nagu siidine lint.

Kuulen, Miili räägib minust. Olevat tossikene ja vähe kergats. Poiss igatahes mitte. Laskun alla orgu.

11.

Ma ei eksinud, kui istusin lootuses sellele ko- hale, kuhu Helgi suplemas käib. Tema tuli jooksu- jalu Taksiga, lina õlal.

„Teie siin?“ üllatus.

„Vabandage, kuid olen armunud Teie lemmik- kohta!“

„Armunud? Võib uskuda.“

„Võrratu koht.“

„O-jah! Eriti kui vist öösel kive veeretatakse, mil päris mõistlikud inimesed magavad.“

„Kuidas? Milliseid kive?“

„Ah, ärge püüdkegi luisata! Suur tänu, hoopis mõnusam supelda!“

„Ma ei teadnudki, et te siin suplete.“

Andresse armunud olevat. Aga kui ta ütles, et Andre päris vorst, päris hirvlõug ja tõllmökk olla, siis ei ole ta temasse mitte armunud.

Ja ma ei salli enam Miili lähidust.

„Miili, lase mind ära, pean.“

„Kuhu, kuhu?“

„Ei saa, pean.“

„Asjale?“

„Jah!“

„Tuled tagasi?“

„Tulen.“

„Ootan siis.“

Kuid ma ei mõtlegi enam üles ronida. Las' ronib Andre, igavene vorst. Mina küll mitte.

Lähen ümber maja. Alumisel korral on Helgi tuba. Aken on pime, valged eesriided ees. Magab. Head und! Magusat und!

Lähen ojakaldale.

Istun ja vaatlen, kuidas liiguvad tasa, tasa vesiroosi lehed ojakeses ja mustab võrendik. Mil- lal ometi jäävad ööbikud vait? Ma ei salli nende laulu, nad on pooliku ja lühikese armastuse lau- likud. Laulavad ainult kevadel.

Ma tahan aga armastada läbi kevade, suve, sügise ja talve.

Mulle laula armastuslaulu, tuul! Sama kärsik ja rahutu hulkur, nagu minagi.

12.

Asjad ei kujunenud sugugi nii, et mul oleks maksnud lootusi Helgi suhtes hellitada.

Esmaspäeva lõuna paiku, kui ma oma kivi- raumist lõpetasin, läks tema oma sinises kleidis üle mäe rinnaku alla Luhasoo külla. Nii siis: Andre juurde.

Kuulsin ta laulvat: „Tuul libistab lepa leh- tesid...“

Mu südamel hakkas valus.

Kibe nukrus poetas end meeltesse ja tundsin, et mu elu oli paljas udu, mis kõigub järve kohal, mu elu oli suits — millel pole iseseisvana ühtegi mõtet. Olin mingisuguste hingeliste rahutuste, kär- situte igatsuste ja tuliste kirgede vilets udu, mil pole mingit mõju.

Olin purjek merel, kuid mul puudusid purjed. (Järgneb.)

Nirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

Protesteerin mittesüütu alahindamise vastu.

Ma ei ole süütu, ei tunne end aga sugugi halvemana süütust, kes vast sellepärast on veel süütu, et tal ei ole olnud võimalust oma süütust kaotada. Tuleks tolle süütu ellu mees, kellesse armuks täielikult, ja kui ligineks talle mees — olen kindel — alul ta viriseks, punniks vastu, kuid lõpuks siiski alistuks.

Olin ka mina süütuna kindel oma peale — ma ei allu — kuid ikkagi —. Oman mehe, kellele kuulub mu hing. Kui ta nõudis minult ka mu ihu, siis punnisin ka mina vastu, nutsin ja palusin, isegi lõin teda, lahkusin temast — ja kui ta mind ikkagi ei jätanud — siis lõpuks siiski... Ei leia aga, et oleksin nüüd nagu külmunud kartulivars, nagu mainib seda too tundmatu Roosa, omas vastuses „Mulgile“.

Tunnen end haavatuna, et nimetab mittesüütuid väärtusetaks rämpsüks. Mis väärtus on siis rohkem tol süütul? Kas sellepärast, et ükski mees ei ole teda tahtnud? Aga mida mees kord kindlalt kavatseb omada, seda ta ka saab. *A propos* — Ära viska teist kiviga, sest sama kävi võib ka sind tabada.

„Nõmme kanarbik“.

Mis on elu?

Ma täpselt ei tea, kas sarnast küsimust varemalt lugupeetud „Abielulehes“ ilmunud on, või ei ole. Ent esitletan ta siiski, sest eks ole see ka huvitavam ja tähtsam probleem! Mis on elu?... Kas võiksime vastata sellele, muistse Calderoni õhkega: La vida es sueno — elu on uni?... Või toetudes Goethe sõnule: et elu ei ole mitte uni, vaid tõsine tõelikkus, millega võime vastu astuda igavikule? Kuidas lahendada seda paradoksaalset mõistatust?

Isiklikult pooldan küll esimest, sest pole ju midagi, mis põhjendaks meie olemasolu! Kõik meeleolud ja mõtiskelud viirastuvad hetkeks ja kaovad taas selle uue mõistamatu sügavuses. Kas pole kogu me elu unenägu ja me ründame ainult viirastused mõtteid keetvais ajuis?... Palun kõiki „Abielulehe“ lgp. lugejaid aidata lahendada seda rasket küsimust!

Erni Pettp.

Kas tiisikus on nii nakkav?

Oleme head sõbrad, ent nüüd mu sõbratar osutus tiisikushaigeks, nakavuskartusest on kõik peaaegu loobunud temast ja jätnud ta üksinda. Olen veel ainus, kes jäänud. Kardan ka minagi, kui ei sõanda teda jätta üksinda ja mahajäetuna, mis poleks inimlik. Kuis toimida? Mis teha?!
Valencia.

Millises vanaduses on kõige kohasem abielluda?

Kaua ja palju on vaeeldud selle üle millises vanaduses on mehel või naisel kõige kohasem abielluda. Ühed arvavad, et kõige kohasem on abielluda sootuks noorelt, kohe selle järele kui inimene leerist tulnud, teised käsevad oodata veel aastat paar-kolm, kolmandad aga alles kolmekümne aastate lävel või veel hiljemgi.

Ka teadlased, kes asja uurinud pole leidnud siin veel kaugelgi ühist keelt, kuna nende arvamised sageli üksteisele risti vastukäivad. Tundes juba pikemat aega asja vastu huvi, julgen siin lugupeetud „Abielulehe“ lugejate poole pöörata palvega, et ka nemad avaldavad oma arvamist selle enesest nii huvitava küsimuse kohta.

Viktooria.

Vastus „Paulile“, kes vastas N. Nõmmele.

(„Abieluleht“ Nr. 40.)

Et soovitasin kahtlevat kosilasel vaid siis naida, kui too neiu kindla iseloomuga, siis ei mõista küll, millest järeldate, et seega andsin Talle halba nõu. Teie poolt põhjuseks ette toodud oletused „Abielulehes“ Nr. 40 a ja b on täiesti ümberlütatavad. Teie oletus a): Ei saa sugugi päritavaks lugeda ebakarskust kindla iseloomuga naise juures. Ja et too naine seltkonnas mõne napsi võtab ja tantsimas käib, siis see kui vallalise naisel on lubatav, ja see pole mingi kuritegu enda tulevase mehe ja perekonna vastu, ja kui ta kord abiellub siis kindlasti loobub ta kõigist mis ta abieluõnne tumestab, ja seda suudab vaid kindla iseloomuga naine.

Teine oletus b): Et nõrga iseloomuga naine laseb teistel enda peale mõjuda, on täiesti arusaadav. Täna lubab ta enda mehele loobuda kõigist pahedest, ent homme on see unustatud teiste mõjutusel, ja süüdi on seal nõrk iseloom. Sellepärast andsingi kahtlevale kosilasele nõu naida vaid kindla iseloomu puhul.

Ja nüüd tulete Teie tõendama vastupidist. Mis puutub aga sellesse, et ükski mees pole loobunud suitsust ega viinast, siis võin Teile tõendada, et selliseid mehi olen näinud mitu, mitte küll suuruste, vaid lihtsate meeste hulgas. Et Teie aga neid mehi teada tahate, siis küll jätan meelsasti nende nimed saladusse, Juba lihtsalt sellepärast, et see pole vägitükk ega ilmaime, vaid igapäevane asi! Monumendi, mida nii väga soovite püstitada nende heaks, võite püstitada endale, et kõik näeksid teda „Pauli“, kes saab hakkama tolle vägitükiga, võttes naistelt ta emaõigused, saates teda kaitsevähke teenima, kuna ise rahulikult kodus lapsi sünnitab.

N. Nõmme.

Vastus „Frederic Rexile“ tema vastuse puhul „Mmh“ile.

(„Abieluleht“ nr. 42.)

Lugupeetud härra „Frederic Rex“! Noh oma vastusega „Mmh“ile andsite vaid tunnustuse isendat, et olete ikka pesuehtne kunstnik... ja jätate selleks kuni oma viimse hingetõmbeni, ehkki vahel tahate isegi kõigest väest olla vaimline inimene... — siis olete mõistlik ja elav moraali kehastus... Ometi Teie elumõiste käib „kõige liha teed...“ nagu kõigil kunstiinimestel! Ja neistsinatsetest, kui looduse poolt suurele arenemisele kõige lähemale ettevalmistatud hingedest on kahju — nad laostuvad enne, kui on jõudnud oma hinge-arenemises täiuseni. Nad langevad paratamatult elunadungusse — enda kõrgema — intellektuaalse — „mina“ tahtmist vastu... Kahju väärtustest, mis upuvad eluporri! Ometi, needsinatsed on Suure Looduse arenemisprotsessis kõrgema arenemise — geenius — eelkäijad...

Ei saabu „lõpp“ — Teie arenemise täius — veel ühe eluga... jatkub elu-evolutsiooni suures Kosmoses ja jatkub Teiegi, kui meie kõikide inimhingede arenemisprotsess, täiuslikkuse poole! Mis pole lõpule viidud selles elus, jatkub tulevases elus, — muidugi mitte taevast, vaid — maapea ikka! Taevas meil poleks mida võita, aga maapeale saadetakse meid selleks, et võidaksime iseene — kesk virvendaja ait ahvatlevat elu... Elu, mis ühelele näib nauting, teistele — töö, töö... töö! Lakkamatu töö! Üleschitav töö! Mitte — mahakiskumine!

Ja kumb neist on õige elumõiste? Kui Teie mõtteosalised hävitaksid vaid iseendas väärtusi, aga nad viivad ka endast nõrgemad, endale alluvaid, ühes enda kaasas vastu lagunemisele... Saate Teie aru, et Teie eelkõige hävitate iseendas areneva inimese, pillates end elu nautingutesse, saadate iseenda häbunemisele...

Ja lõpuks... kui lähenete Teie oma „lõpule“, kas vaatate siis täie rahuldusega tagasi oma elutööle? Ees agutab haud ja Teie seljathaha jääb naudingurohke elu! Virvendav elu...

Kui Te ainult ei tunnistas: siis: Ta oli tühi, tühine... Hiilgav kest, aga sisutu... sisutu...

„Karma“.

Vastus „Ehaneile“.

(„Abieluleht“ Nr. 43.)

Teie võite öelda, mis Te tahate, ka seda, et ma üldse pole väärt pükse kandma. Mulle ei tähenda see midagi ja tõelist asjade olukorda see ometi ei muuda. Fakt on see, et mees ja naine mitte igas suhtes üheväärtilised ei ole. Juba asjaolu, et mees ja naine füüsiliselt teineteisest erinevad, sunnib meid kaalutlusele võtma küsimust, kas nad seda ei ole ka psüühiliselt. Kui vaid vaatame elu, nii inimeste kui ka vähemarenenud eluoluvuste oma, kõikjal näeme, et mõlemaile sugupoolile on antud täitsa erinevad ülesanded.

Mehed (loomariigis vastavalt isaloomad) võtavad alati aktiivsemalt eluvõitlusest osa, on n. ö. teerajajad, suunanäitajad, kuna naised sellest küljest enam passiivsetena esinevad. Meestele järgnevad, omades ülesandeks peamiselt elu jätkamise, väärtuste täiendamise. Ei tarvitse olla mingi ülilark, et näha, et mehe ja naise võimed erinevad. Mehed, olles vabastatud looduse poolt otsest elujätkamise kohustusest, on varustatud sellest suurema jõu, energia ja mõistusega, mis tarvilikud elu alalhoidmiseks ja uute väärtuste loomiseks, kuna naised omavad enam headust, õrnust, tundeid jne., täiendades, ilusamaks muutes meestest esiletoodud väärtusi ja jätades enam meeste kaitse alla uue elu loomisel. Ja tõesti, kõik väärtused, kõik tsivilisatsiooni saavutised on otseselt meeste looming. Nimetage mulle mõni tähtis leiutus, mida oleks teinud naine! Nimetage mõni naine suur-

vaim, kes oleks tõusnud meeste kõrgusele! Mõistusel ületavad mehed alati naise — üldiselt muidugi — ja sellel alal on ka siis mees, kui gevam, jõulisem, targem, alati naise pea.

Muidugi ei tähenda see veel, et naine sellepärast kuidagi alaväärtuslikum oleks. Kuid tema väärtus seisab hoopis muus, peamiselt elujätkamises ja mehele elumõtte andmises, teda loomingule sundimises. Üldiselt on nad mõlemad üheväärtilised. Asjata hädaldate, et tahan naise väärtust vähendada. Ja mõelge ise, mis tähendaks paljas nimi „pea“, kui tõeliselt kõik mehe töö ja looming on mõeldud naise heaoluks, talle paremate elutingimuste soetamiseks. Nii võib ju naine end õigusega pida selleks tõeliseks „peaks“, kes õieti juhikki mehe tegevust.

Kes siis lõpuks see pea õieti on, selle üle ei maksa meil siin vaidelda — elu ise rajab omale tee. Peaasi on aga see, et ei mees ega naine ei püüaks olla teineteisele peaks, vaid teineteist armastaksid nagu iseenast, siis ei tee neile ka muret, kumb see tõeline pea õieti on.

Mees.

Vastus „Mehele“.

(„Abieluleht“ Nr. 44.)

Väga rõõmustav, et eelistate ka mõistusega naise. Ent seda oleks võinud Teie kohe öelda. Kuid millest järeldate seda, et naised omi õigusi kasutada ei oska. Sellise ebaõige arvustamise üle pean ka mina protesti tõstma. Kui naiste õigustelt kaob ära igasugune surve, küll paistavad nad siis iga õieti nägijale samasugused õiguse austajad nagu „kõrge“ meestesugugi.

Ristimistunnistuse võiksite siiski mulle esitamata jätta. Arvan, võin ikka vast uskuda, et Teie Ahasverus II ei ole vaid päris kavalieri aastas-tees.

Tahtsin oma eelmises vastuses öelda, et meestes valitsuse himu naiste üle minevikus täie jõuga on elutsenud ja elust ellu tõugatud, ka Teis aset võtnud. On aga Teie juures teisiti siis võtan oma sõnad Teie kohta tagasi.

Ei tahaks uskuda, et Daisy jaoks kohast teist poolt olemas pole. Vastatase ka ju ise temale, et abielu pooldajaid tarku mehi on alati olemas. Ning mina jään siiski arvamis-tele, et geeniused samuti abielluda soovivad nagu, külalispidiki.

Maret Kalk.

Vastus „Moraalile“.

(„Abieluleht“ nr. 44.)

Elu on ju nii laialdane, kui voo-gav meri — sügav, põhjatu. Eks ole temas õnnelikke, ole ka õnnetu. Kas on süüdi inimene kel puuduvad tunded? Kas on Milvy selles süüdi? Miks puudub neil veetlevaim, võrtsikam osa elust? Kas ei pea meie ehk üles otsima inimese — kes kord oli meie sõber, keda vast armastatime. Kas ei pea meie tunnustama, et just see armastet riisus — viis kaasa, selle võrtsikama osa, enese elu maitsekamaks tegemise vahendi-na — jättes meile vaid tühjuste hing-tes. Palun, Moraal, öelge mulle: mis on armastus? Minu hing tunneb, (ol-gugi, et Teie arvates mul armastus-est aimugi pole) nagu elu on mulle määratud, armastust... õuduselt põletava leegina, kui õlikaevandus, mis l ustatamatult põletab — varemets, tuhaks muutest kõik tunded. Järel on veel vaid külm mõistus. Sest „Moraal“ eks mehed oma kirgedega mängides ole teinud naistest need külmad mõistusjumalad ja rahakuradid. Ent eks igaüks saab oma-moodi õndsaks — üks tundmusest uimast ja teine jälle raha kõlinalast.

Roosa.

Vastus „Tulevasele vana-tüdrukule“.

(„Abieluleht“ Nr. 44.)

Laske vabalaisena ka kolmas või neljaski aastakümne seljathaha kaduda — küll siis isegi õige vastuse leiata!

Praegust „edu“ Teil siis ei ole, sest nooremad tõrjuvad Teid välja. Kuid abielus austab ning armastab Teid ometi meeski.

Igavesti vallaliseks jäävad harilikult kehaliselt või vaimiliselt (hingeliselt) invaliidid, ja ka need, kes selleks sunnitud. Täiesti normaal-son on see häbistav seepärast, et nii näidatakse end jõuetuna oma elu-ülesand — soetada järglasi — täit-miseks.

Paul.

Vastus „Paulile“.

(„Abieluleht“ Nr. 44.)

Kirjutate, et mis õigusega ma sunnin Teid uskuma inimsaatus ennus-tamist, kui see tugeneb oletusele või usule.

Ütlesin juba, et polegi teadust,

Teda ei ole siin.

Valendavad tardunud lumeväljad, ääretud, otsatud. Kül-m, vaikus ja rahu lasuvad ümberringi. Kadunud päevakajade jälil hiilib hingehämarus. Kahvatunud ehapalg õhetab nukratoonil-liselt: „Teda ei ole siin...“

Ülal nutavad tähed heledaid kurbuse pisaraid. Kumab hõbedane kuugi murelikult. Üksik rändav pilveke seisatub hetke peakohal, nagu küsides hirmunult: „Teda ei ole siin?!“

Tulevad tuisud. Siis undab tuul ja lumi keerleb väljadel püsimatult, nagu rahutu, otsisklev hing eluteel. Metsatukad hoigavad halisedes: „Teda ei ole siin...“

On unetud ööd ja pea uimane, mil pimedus rõhub rinda oma nägematu raskusega ning närib südant oma mürgiham-mastega. Tundub, kuis hinges tärkab ainus valulev mõte: Teda ei ole siin... — — —

Ent kui vilksatub naeratelev päikene, mis silitab hellalt, trööstides südant, meeletuvad sõnad: „Ma tulen taas, oota, ma tulen pea!“

Sulavad siis lumemäed, vaikiivad tormid. Kohavad siis lained — veed, õõtsuvad metsagi puud, hõisates rõõmude meres: „Ta tuleb pea, oota! ta tuleb pea!..“

E. PETTAI.

mis ei põhjeneks enam-vähem usule, ja sellele Te ei vaielnudki vastu. Te sõnadest nüüd õieti järeldades, selgub, et Te ei usu ühtki teadust. Isegi matemaatika, mis öeldakse olevat põhjendatud puhtale mõistusele, pole vaba usust.

Te ei usu ühtki usundit, salgate, teete maha neid ja ei usu ka enda mõistust, aga sealsamas jälle ütlete, et usute enda mõistust. Millest see tingitud?

Edasi küsite, et miks ma pean uskumist õigemaks, kui mitteusku-mist ja et kas nad pole mõlemad õi-ged? Sarnast küsimust ma küll ei oodanud! Usku (mitte religiooni) va-jame me ju iga tegevuse juures. Me näit. usume tulevikku, aga et ta me eest varjatud on, seep. ainult usume temasse. Inimene on alati midagi paremat saavutanud ikka usu läbi. Nagu näeme, on usk tõesti, peab ütlemale loov ja elustav element. Võib-olla, et ükskord tulevikus ka mõis-tus lepib usuga.

„Mmh!“

Vastus „Moraalile“ tema vastuse puhul „Mehele“.

(„Abieluleht“ Nr. 44.)

Mina rahuldun Teie uudishimu hoopis teisiti, kui Teie loodate. Kui inimene, olgu ta mees või naine, teise väidetest õigeid järeldusi ei tee, siis ei ole selles midagi mõistatus-likku, vaid selle põhjuseks on liht-salt eksitus või halvemal juhul rumalus. Eksimine on kõigiti inimlik. Nii siis, kui mina Teie sõnadest väl-ja lugesin, et Teie arvates ei või kindla iseloomuga mees armastatut koju saata, mida Teie tõeliselt pole öelnud, siis oleksite pidanud liht-salt otsusele tulema, et mina Teist aru pole saanud, mitte aga siduma seda mõistatuslikkusega. Sama hästi võiksin mina öelda, et Teie teguvis on mõistatuslik, kui seote eksituse mõistatuslikkusega. Annan Teile õi-guse, et Teie pole väljendanud ülal-öeldut ja kui seda arvasin, siis eks-sisin. Sundis mind seda arvama see, et Teie õigeks pidasite mehe tegu-viisi armastatut mitte koju saata ja et end sellest küljest väga segaselt väljendasite või püüdsite väljendada, nagu ise ütlete. Kas armastaja mees tahab armastatut koju saata, selles ma Teiega vaidlema hakata ei ka-vatse — viiks meid liialt pikale ja asjata oleks üldse selle üle vaidla sed tegelik elu ise näitab, kuidas lood sellega — ja sellepärast, kuna küsimus ka Teile kõigiti rahulda-valt lahenenud, arvan, et võime selle lõppenuks lugeda.

Nüüd siis järgmine küsimus — mehe ja naise jõu vahekorid ja mil-list osa mängib siin poks. Kõige-pealt leiame, et asjata teete siin niipalju sõnu. Pole vist ükski „Abielu-lehe“ lugejaist nii naiivne, et ei tunnistas, et poksil teatud tähtsus on, et see on kauaaegse treeningu läbi omandatav oskus, mis sagedasti viib selleni, et jõult nõrgem suu-dab võita tugevama, kes esineb vaid-toore jõuga, millest siis järeldub ka, et poksisõnav naine võib võita poksi-oskusega mehe. Ent kuidas järgneb sellest Teie seisukoha — naine ei vaja mehe kaitset ja armastaja mees võib rahuliku südamega lasta armas-tatu ükski koju minna — õigustus? Antud on fakt — poksi olemasolu, kuid omavad siis naised üksinda poksi-oskuse? Kuna asute ühes mi-nuga seisukohal, et mehed ikkagi ületavad jõult naise ja et poks on jõu ja tehnika koostöö, millettõttu tuge-vam ikkagi see, kes võrdse oskuse juures omab suuremat jõudu, siis ei või kuidagi nõustuda Teie seisukohaga — naine suudab end ise kaitsta. Peale selle peaksite arves-tama sellega, et poksi-oskuse oma-vad peamiselt mehed ja et ka poksi-võimel on piir. Nagu ei suuda ka hea tehnikaga sulgkaalu poksi-ja mi-dagi ära teha hiiglasel, kes poksis-võhik, nii ei suudaks ka harilik nai-

ne võita meest lihtsalt sel põhjusel, et ta hoobid meest pikali ei löö. Poksist on tähtsust ka vaid siis, kui ka vastane oma võtteis „fair“. Teame aga, et kurjategijad juba ei küsi poksi-reegleist, vaid loevad end õigustatud olema tarvitada kõiki abi-nõusid.

Resümeeerides peab ütleva: alahin-date teisi „Abielulehe“ lugejaid, et tulete sarnast naiivsust tõendama ja et teeksite õieti, kui kohe loobuk-site edaspidisest jonnist, tunnista-des end selles küsimuses kaotajaks, nagu oli minul julgust seda teha eel-mises. Kui aga loodate rajada oma võitu kaalugejate rumalusele, siis, esiteks ei ole sarnane võit midagi väärt ja teiseks ei püsi see ometi kaua. Tunnete aga enesest siiski õi-guse olevat ja Teil siis soov tekib jälle minu seisukohta „purustama“ tulla, siis palun võtta oma vastust tõsisemalt ja töö ütlemisel mitte enam piinlikkust tunda.

Mees.

Vastus „Suvile“, kes vastas „Maret Kalgile“.

(„Abieluleht“ nr. 45.)

Ütlete: naise hingelaad on lähemal loomariigi esindajate omadele. Lei-da vaimu ja hinge naises, see on juba ime. Ja mõistust — seda nai-sei üldse polegi. Ja veel edasi — tuleb enne arendada ikkagi naist, kui inimest ja alles siis anda talle õigused. Kuid, mis olend on naine siis nüüd, vähemalt inimene ta pole (seda ütlesite ise)? Ja kes on siis inimene? — Loodan, et ka mitte mees, sest ta on ju naisest sündi-nud, seega „mitteinimesest“! Lubage mu härra — austusnimega krooni-mata „suurvaimude kuningas“ — unustate siiski, et igaüks on ainult geenius omal alal. Kust too julge väide: Napoleon polnudki suurvaim (kuid ta oli seda siiski, kuigi mitte aurulaeva leiutamise alal). Tehke seda ise järele, ja alles siis arvus-tage! Ja teiseks, väga julge ütelus: senine kuulus kirjanik Leo Tolstoi oli ainult mõtlematu vassija kirjan-duse alal... Imestan vaid, et rät-sepp oma kääridega kargab äkki üle oma tööalalt kirjandusele; ent kah-jaks — kukub otse tagurpidi: selle tagajärg: aiava mõttetü mulisimine, millel pole otsa ega äärt!

Nii on ka Teiega, nähtavasti veel kroonimata Noobeli auhinna saajaga. Eks see ole üheksus!? Suudate ühe-sõnaga senised ajaloolised suured Napoleon ja L. Tolstoi tembeldada viletsamaiks inimesiks — ja Teile pole selle peale veel Noobeli auhindagi antud! Pealegi „erinete“ (?) oma isikuga kõigest tänapäeva mees-est üldiselt, sest tegelikus elus on olnud just ikkagi mehed need, kes oma ürginstinktidest on lähimal loo-madele. On asju, mis peaksid olema pühad igale mehele ja naisele. Kuid mis teevad need, Teie ülistatud här-rased?! — Rövedana toovad nad esile asju, millest peaks diskreet-selt vaikima, kui on vähegi inimi-likkust. Avalikult hakatakse isegi reklaamima neidude süütusi. Küsi-takse: kas neid üldse on jne?! Kõi-ke seda tehakse tavalise rahuga, nii kui pakutakse kaup turul. Oo — see on juba väljaspool inimlikke pii-re! On see aus? Tõin näite selleks, et millega siis erinete ka Teie „tar-gad mehed“ loomades? Kas sellega, et olete üldiselt kavalamad ja seepä-rast ka tuhatkorda julmimad ja ku-ratlikumad oma ürgkirgedes, kui loo-mad.

On tõesti kurb, et üks Teie sar-nane „neitsilik“, puhas mees peab elama see rüvetatud inimmassis...

Leiate ka, et naisõigus on ilmu-nud liig vara ja annab Teie arves-tava suure hooi ühiskonna areni-misele ning Teil pole veel loodud vas-tavat „Jeremia nutulaulu“ selle kur-vale ajastule. Ootame Teilt seda, hra maestro! Siis on kõik „täiuslik“.

Vivian.

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Vastus „Suvele“.

(„Abieluleht“ Nr. 45.)

Pole kohane võrrelda naise hinge looma hingega. Looma hinge hea-dus on tingitud temale teadmatust instinktist. Kuna loodus nimetatud omadust pole naisele kinkinud, siis on ümberlõkkamatu tõde, et hingelik, kus mõistuse vili on. Mida nood tar-gad naised Teie arvates teesklevad? Mina küll olen arvamisel, et tarkus mingit katet ei vaja. Teesklemine on ainult rumaluse mask.

Naisõigustelust ei või saada inim-kond mingit hoop, sest naine tun-neb, kõik õigused omades, end inimesena, mitte mehele meeldivate pa-hede kasvatajana. Praegusel ajal, kus õigus tublisti vägivalla ilmet kannab, on naisõigusteks sobiv iga naine. Kui arendada enne naise mõt-teilma kõrgemale tänapäeva valitse-vaist olukordadest ja siis alles talle õigused anda, osutub naine kindlasti ebapraktiliseks.

Et Napoleon välja naeris aurulaeva idee, on seletatav sellega, et ta au-rujõu kasulikkuse teadmises võihik oli. Geniaalne oli ta ainult üliinim-liku sõjapealiku annete tõttu. On va-na asi, et kõigi uuenduste vastu umbusklik ollakse, ja valitseja ise-loom ei luba üldse ühegi küsimuse juures kahtleval seisukohal kõikuda Napoleon oli ka küllalt uuenduste pooldaja, näiteks kaotas ära inkvi-sitsiooni kohtud. Saatuslikuks sai talle asjaolu, et ta uskus oma jõu tugevama olevat, kui ta tõesti oli.

Ka Tolstoi geniaalsust ei vähenda sugugi Teie poolt ette toodud vead, mis pealegi ilma aluseta. Geniaal-seks mõtlejaks jääb ta ikkagi. Mui-dugi mitte talupoja särki kandmise pärast. Oma õpetuse järele ei ela-nud ta sellepärast, et ta elu juba teistsugust rada oli kujundatud. Tol-stoi abiellumist ei kirjeldanud ma mitte kui ebaväärset sammu. Tõin vaid näitena „Mehele“, et geeniused tõesti abielluvad. Teie arvates pole aga abiellunud geeniused enam ge-niaalsed. Huvitav oleks teada, kas ka Newtoni geniaalsus Teie arvates tema neitsilikusest onenes?

Maret Kalk.

Vastus „Bobyale“, kes vastas „Ehaneile“.

(„Abieluleht“ nr. 45.)

Ärge hädaldage, kui Teil pole naistega vedanud, ega siis selle-pärast kogu maailm veel hukas pole. Kurjustate: praegusaja naine, pea-legi olles just haritud, ei oska enam majapidamist juhtida, sööki valmis-tada, käsitööd teha jne. Nad ei os-ka midagi! Kuid kes on teinud siis siiani kõik naise vastavad tööd? Loodan, et Teie kõigi naise eest mitte pole suutnud seda teha! Piri-sete nagu kärbes liimil: nad flir-divad, tantsivad, suitsetavad ja mi-da kõik veel — ent minul pole teps jõudu maailma hukkumisest päästa! Oo — vaene oma aegade selgelt-näijä! — Hoolitsege aegsasti, et mehed mõistaksid asetada naise — tuleks üks huvitav pööre maailma ajaloos — oleks jälle midagi uut! Te ju nii-kui-nii ei suuda enam huk-kuvat laeva päästa!

Lapsed, kirik ja kõik, ning mees kui kroonimata kuningas oma troo-nil, piiramata ainuvalitsuse ja õigu-sega, naine olgu vaid ta truimaks orjaks. Eks nii? — Seda vist taht-sitegi väljendada! Imelik „mees“ ole-ta ikka tõesti! Omapärane, kuis üks tark mees võib vaid leppida lollaka „kõõgikaruga“.

Ikka ja ikka pasundate: ainult ge-niaalsete meeste kaudu oleme jõud-nud praeguse kultuurini, ent mitte naise kaudu. Kuid olge lahke ja õelge, kust on siis need geniaalsed mehed välja kukkunud? — Jeesus sündis pühast vaimust ja naisest, — ent Teie „targad mehed“ igatahes pühast vaimust sündinud pole. See on vist Teilgi mõistetav — jääb siis ikkagi järele geeniused sünd „lol-lakaist“ naistest. Kuid kuhu jäävad siis pärivusetooriad ja teadus üld-se!? Hädaldate: praegusaja naised on mehestunud, mehed ei saa enam olla neile A ja O! Ja-ja, see on tõesti aiva kurb... Jääb vaid lohu-tus, et varsti lootuse järgi ilmub Jeremia nutulaul, ja siis on Te hä-dadel kroon peal. P. S. Hra „Boby“, ütlesite „Ehaneile“, et ta julgeb ala-hinnata naise, (mida ta tõeliselt siis-ki ei ole teinud) ent — mis teete Te ise oma soo suhtes? — Häbi Teile! Enne mõelge, siis alles õelge.

Vivian.

Vastus „Moraalile“, kes vastas „Ehaneile“.

(„Abieluleht“ nr. 45.)

Teie vastus „Ehaneile“ on küll tõde ja väljendatud pehmelt toonil. On küll nii, et suurimad geeniused ja leidurid on olnud ikka mehed. Kuid ka kuritegevuse alal ületavad mehed naise. Vanglad on täis mehi. On kuskil mõni roim või vargus, ka-kelus või pettus või ükskõik mil-line alatus või julmus, siis on ikkagi nende teostajad mehed. Kuna

naine harvem juba figureerib kur-jategijana, ja kui, siis on see juba sensatsiooniks — ja mille tõukeks oleks ikkagi enamjagu armukade-dus, nii et kaudselt ikkagi süüdi mees, sest paratamatult on mees ikkagi nr. 1, kuna naine nr. 2 mille pärast ka naise õnn oleneb mehest. Kui see ähvardab variseda, saab nai-sest — kurjategija. Ei hävitaks ka ükski naine enda „eluvõsu“, kui lapse isa ja seltskond ei hülgaks teda. Naine viiakse niikaugele olude sunnil, kuni tase saab kurjategija. Mees aga omab selleks juba kal-duvused.

„Valencia“.

Vastus „Kandidaadi“.

(„Abieluleht“ Nr. 46.)

Miks arvate nii rumalakspidava ning „targa“ jutuga, mind mitteead-likuks alkoholi kahjulikkuses? Teie rahustuseks olgu öeldud järgmist: Elades äärmiselt kohutavais ning süngis elutingimuis, ma olen ol-nud ning jäängi siiski selliseks veen-dunud karskeks, kes tuikuvate ning suitsevate tüüpidega ei sõbrustagi! kuna tean, et igasugused valgustus-katsed on tulutud, ja et karske ning ebakarske sõpradeks ei klapi, siis pean oma sammu kõige kasuliku-maks, õigemaks.

Arvan, et peaks olema päris pessi-mistlik ning skeptik karskete sõp-ra de olemasolus, sest nii palju kui mina olen noid otsinud, ei ole ma leidnud peale enda ühtegi täis-karsket meest. Küll aga on olemas „täiskarskeid“ anijalgades. Mui-dugi mõistate, mis sellega tahan öelda.

Et alkohol siiski seedimist soodus-tab, seda ütleb ka Jaan Jaago oma mälestustes!

Paul.

Uaade
Ulfjandi
varemeife
talvel.

Vastus „Geischale“.

(„Abieluleht Nr. 46.)

Kui Teie üha nutate, siis puudub Teil lootus. Leidke see: lootus min-gisse suuremasse, ilusamasse, kui ar-gipäeva hall realus, et võiksita oma kannatusile ja vaevadele unustust lei-da. Siis vabanete pisarast.

Ent olete erak ja sobimatu selts-konnas, kuidas ise ütlete, siis võt-ke omale lohutajaks religiooni, minge vabadel hetketel üksildusse ja va-lage oma mõistmatud pisarad selle ette, kes on ütnelud: „Mina kui-vatan kõik pisarad!“ — Ja siis saab Teile maailm taas uues valguses paistma ja uus päikseline lootus, avar kui taevakumerus, tiivustab Teid naermagi, sest: „kes loodab, ei nuta enam.“ Universumi kodanik.

Vastus „Võõrasemale“.

(„Abieluleht Nr. 46.)

Et oma kasulast sundida sõnakuul-misele, seks, kui soovite, katsetage järgmise meetodiga: Kui laps tahab mingit vallatust teostada, siis ärge teda otsekohe keelake, (sest keelatud vili on magus!) vaid, kui see otse ainelis kahje ei tekita, — õhu-tage teda pisut koguni, ehk igapäev määrake talle oma ettenägelav vali-ku selliseid „karutükke“, mis teda ennast võiks lõpuks tüüdata, nii, et ta vallatuste ja ulakuste vastu hak-kab vastikust tundma, kui on oma „elukogemust“ saanud soovituse korralikkuseks ja sõnakuulmiseks.

Resultaat.

Vastus „Geischale“.

(„Abieluleht“ Nr. 46.)

Olete kaotanud kannatuse, selle jumaliku jõu. Olete kaotanud usu, lootuse tulevikku. Elutormid on mürdnud Te vapruse ja sündinud Teid alistuma õnnetuna. Kuid ärge elage niipalju mineviku mälestu-sist, lootke rohkem tulevikku peale! Ärge suruge maha ennesetunnet! Kui nutate, mõelge, et see on liiga naii-ve ja rumal ning, et see ei kergenda ka vaeva, vaid hoopis vastupidi: iga pisar mis langeb on raskuseks sü-damekoormale. Suggesterige alati ene-sele: ma võin, ma tahan, ma suudan ka selle valukarika tähhendada!

Soovin Teile raugematut kannatust, usku enesesse ja lootust tulevikku!

Erni Pettp.

Vastus Geischale'le.

(„Abieluleht“ Nr. 46.)

Teie „seisukord“ on sedapuhku tõesti halb. Teie kurbuse põhjuseks — andestage — on esimeses järje-korras Teie vanemad, kasvatajad, ning teises — Teie ise. See pole muidugi mitte mingi süüdistus vaid põhjendatud oletus, kui üks tõenäo-lisimaist. Süvenege ise hetkeks sel-le, ja Teie veendute minu sõnade tõepärasuses, millepärast saaks ka üleauruseks tolle oletuse detailne ana-lüüs. — Samast seisukohast välja minnes oleks ka parimaks abinõuks Teie „haiguse“ vastu: põhjalik etu muutmine. Usun, et taipate siiski mi-da selle all praegu mina mõtlen, ehk see küll iseenestest kaunis laialival-guuste on. Nii siis, kui see on Teil võimalik, eralduge kõigist oma seniseist tuttavast, sõpradest ja ise-gi vanemaist ning senisest elukohast — muidugi mitte erakuna. — Kõik mis peale selle, ka Teie soovid, tu-levad kindlasti iseenestest tolles uues miljões.

Aurora Borealis.

Vastus: „Noorurile Kanakülä“.

(„Abieluleht“ nr. 46.)

Mis on õnn? — Õnn on see, kui inimesel pole enam ainustki soovi. „Evy“ Tallinnast.

Vastus „Virvele“.

(„Abieluleht“ Nr. 1.)

Ainuüksi see asjaolu, et enamus abielpaare peab omi mesinädalaid kodus, näitab, et too ennemuistne komme pole vajalik. Kui aga seda va rahakest loopida on, siis laske aga käia! Mulle paistab küll, et Teie peigmees on Teist palju-palju tõsi-sem. Seepärast on karta, et Te üldse ei sobigi, mispärast ärge parem abi-ellugegi temaga! Kui juba arvamiste lahkuminek sellises tühis küsimu-ses, siis juhtub seda tähtsamate kü-simustegagi.

Paul.

meistki, kui poleks olnud ema, ala-väärtuslikuks nimetatud naise hoolit-sevat kätt? Saame täisealiseks ja eks tule siis jällegi naine, kelle ülesanded perekonnas alati raske-mad ja suuremad kui mehel.

Suurte naiste vähesus on tingitud peamiselt oludest, milles naised seni-ni pidid olema. Naine oli varem su-rutud kitsastesse kodustesse oludes-se, kus puudusid avaramad tegutse-misvõimalused ja alles ilmasõda tõi naistele õieti vabaduse. Oodakem vaid ja meie näeme, et tõuseb suuri naisigi.

Uhe osa meeste naiste alahinda-mine tundub minule hirmuna oma seisukohast, mis naiste pead tõstes võib kõikuma lüüa ja kokkuvariseda, näidates, et naineigi võib sooritada selle, mida mehed. Ja ühtlasi on see vist ka absurdne tahe võimu-meest mängida seal, kus saab väga hästi hakkama võimu ühtlase ja õig-lase jaotamisega.

Mitte raskeid sõnu; vaid müts maha naise — uue inimelu sünnitaja ees!

Pajazzo.

Vastus „Kasperile“ Karistest.

(„Abieluleht“ Nr. 46.)

Minu arvates ei või juttugi olla naise üheõiglusest meestega, sest on ju kindel, et nii mõnedki naised on meeste armust saanud omale jalad alla ning selle mõistuse natukesega tahetakse nüüd meestele attaaki val-mistada ja näidata, et vaat meie ole-me need targad hommikumaalet, kes võivad terved seadused ümber redi-geerida ning maksma panna, nii nagu nad meile kasulikud.

Minul on veel praegu ühe pealin-na proua protsessid mees, kes nõu-dis omale alimente mehel, kes talle nii-kui-nii oli kolemaid summe maks-nud vabatahtel, kuid prouake ei ol-nud veel sellega rahul ja protsessib ja protsessib lõpmatuseni, isegi nii

sevad naise õigusi isegi rohkem kui seda olla võiks. Võtame kas või minu pärast §§ 199 ja 200, kust näh-tub, et isa igal juhul peab oma last toitma, kuna see kohustus ai-nult siis isalt emale langeb, kui isal varandust ei ole. Ehk kui vaa-tame üldse kõiki veneaegseid teisi seadusi, samuti ka saksa tsiviilõig-ust, siis näeme kohe, et need on nii äärmise peensusega välja töö-tatud ja neid on pärast Senati se-letustega veelgi täiendatud, kusjuu-res ühelgi seadusetundjal midagi soo-vida ei jää. Kui aga oletame, et nüüd eesti naised hakkavad seadusi andma ja ümber tegema, siis minul jääb niisuguse mulje, et see on evo-lutsioon ilmaajaloos, mille sarnast vaevalt veel võib ette kujutada.

Moraalne üheõigustus naistel mees-tega peaks tingimata olema, sest ei ole mõeldav, et mees peaks ennast mingisuguseks ülimaks võimaks, või käskijaks ja veel nõrgema ja õr-ne-ma soo ees, vaid just ümberpöörult, naistel olgu koduses majapidamises täieline õigus ja voli, kodu ja lapsi juhtida muidugi naistel, kes eksi-mata seda teha võivad.

Mehed jäägu loovaks tööks, nagu seda senini on olnud ja mida tões-tab ka terve tsivilisatsioon, mis esi-joones väljakujunenud mehe võime-test ja loovast tööst, sest kõik kuul-samad ning tähtsamad kirjanikud, kunstnikud, advokaadid, arstid, ki-rurgid, leidurid, tehnikud, matemaat-ikud, astroloogid ja isegi kokaad on olnud ainult meesolevused, mitte aga naised. Ja kui mõni üksik naine on midagi teinud ehk korda saatnud, siis see veel ei õigusta mehe ja naise üheõiglust, pealegi ei ole see ka mõeldav juba isegi kehaehituse poo-lest, sest kõik on seda loodus ise juba nii arendanud, et naispooled on kõikjal nõrgemad, nii lindude, kui ka loomade riigis ja pealegi naisinimine, kes igakuuliselt teata-vat osa kaotab oma kehast. Kuis võib tema kehaliselt nii tugev olla kui mees, kes peaaegu alati korra-liku tervise juures?!

„Sir Earthquake“, Värskast.

Vastus „Roosale“ tema vastuse puhul „Mulgile“.

(„Abieluleht“ Nr. 46.)

Kallis neitsikene! Pean Teile aval-dama oma lugupidamist, et olete suutnud jääda kindlaks endas ja ole-te jõudnud hoida oma süütust ning seda ka julgete selle lehe suure lu-gejaskonna ees tõendada(?). Minagi hindan süütust ja pean temast lugu, kes endas millegi üle võivad uhked olla.

Aga ometi on midagi, milles ma ei saa Teid pooldada ja see on Teie halvasti valitud toon teiste arvel. On ju hea, kui inimene endast lugu peab. Aga see endast lugupidamine ei tohi teistele haiget teha, ei tohi teisi halvemana näha. Natuke väik-lane on end teiste laitmise varal kiita ja variseerlikult öelda: „Issand, ma tänan Sind, et ma teps mitte pole sarnane, nagu seesinane tõlner!“

Te nimetate rämpsiks neid, kes juba täielikult maitnud armastust, Kuhu aga saate tõmmata piirjoone ja näidata, et siin lõpeb puhas kuld ja algab rämps? Teie ei suuda seda samuti, nagu Teie ei saa näha kel-legi hinge, ega te milliseil põhjusil keegi oma süütuse kaotas.

Süütus pole raudvara ega jäädav väärtus. Ta peab taganema elu ja armastuse ees. Kas on siis loodus sel-leks seadnud armastuse, et sellega „rämps“ produtseerida? — Kallis tütarlaps, siis peaksite küll surmani jääma neitsiks, ega tohi kunagi järg-neda elu kutsale, sel määral, nagu ta looduse poolt määratud, vastasel korral muutute ju rämpsiks — selleks, millele nüüd nii põlastavalt näpuga näitate! Leian, et teete ülekohut pal-judele naistele ja emadele. Ei saa sa-lata, et on ka neid, kes tõesti armas-tust rüvetanud selle turukaubaks tegemiseks, aga kõik pole ju sarnased. Usun, suurem osa on ikkagi neid, kes elu käsure alistunud puht armastuse pärast.

Kas võite Teiegi kindel olla, et Teie kunagi ometi ei paindu selle vägeva käskija ees ja oma süütust ohvriks ei too armastusele, olgu see siis formaalne või vaba abielu (mõ-lemad tugenevad armastusele).

Elu jääb selleks, mis ta on: ta ei lase end tõkestada reeglitest ega üksikuist arvamustist.

Ja nagu see ikka olnud, nii ka nüüd ja edaspidi ohverdatakse see süütus selleks, et elu edasi kes-taks. Ja ainult tänu sellele ohvrile, võib inimsugu oma ajaloo pikka sajanditerida lugeda.

Ester.

Vastus „Noorurile Kanakülä“.

(„Abieluleht“ Nr. 46.)

Õnn on elu fatamorgana, mille pet-te valgusel inimesed omi muredes rahuldustundega ringi kobavad.

Erni Pettp.

§ 30.

Sellised on lahutused kokkuleppel.

Jälgides lahutusköja teateid, näeme, et seal moodi on läinud lahutused kokkuleppel — § 30 põhjal, mis pealtnäha paistab õieti sõbraliku lahkumisenä, kus kumbki pool üks-teist milleski ei süüdistata, vaid leiavad, et nad iseloomude sobimatuse tõttu ikkagi koos elada enam ei saa, vaid eelistavad sellele vaikset lahkumist.

Nii on see pealt näha ainult, kuna tihtigi lahutus kokkuleppel peidab nende süütute sõnade taga peituvat kurbmängu, rasked ja suured, mis tihtigi palju hullemad, kui nende lahutuste juures, kus üks pool teist süüdistab.

Mitte austus või lugupidamine üks-teise vastu, vaid lihtne hirm skandaali ja häbi pärast, kartus teiste inimeste naeru alla sattuda, sunnib sageli paarikest, kelle südames võib möllata kõige hirmsam torm, valima vaikset lahkumist ja naerata-ma seal, kus pigemini tahaks nutta. Hirm ka sellepärast, et lahutuse puhul nimeid võivad sattuda ajalehte, sunnib mõndagi lahutust ette võtma vaikselt, kuna keegi neid südamele kõige lähedasemaid asju avalikult arutada ei taha ja reporter, ajakirjanik, on juba kord selline, et ta ei saa vähematki tähelepanu pöörata teiste valudele, vaid peab kirjutama kõike nii, nagu see toelisel oli, küsimata, kas too asjaosaliste meeldib või mitte. Inimõnne ja rõõmud ei evi siin vähematki tähtsust, kuna lugejad ise seda nõuavad, et iga asi oleks kirjelatud täpselt nõnda, nagu see toelisel oli.

Ja nüüd, mil lahutusköja valitseb veel pühadeaegne vaikus, lubatagu siis lahutusreporterit heita kord pilk selle pealtnäha nii sõbraliku § 30 telgitagustesse ja tutvustada lugejaid sellegi paragrahvi põhjal lahutajate õige näoga.

Ka Marie ja Anton H. olid ühed neist paljudest, kes lahutati kunagi § 30 põhjal, ajalehtede lausudes, et paarike veendunud iseloomude sobimatuses, lahkuvad nüüd vaikselt ja sõbralikult, tegemata sellest tülisimust. Aga siiski... Abielus oli paarike juba üle kümne aasta ja seda näha pikemat aega murelt elanud, kuna Anton elukutselt kaupmees, teenis nii palju, et nemad nai-

sega murelt võisid elada. Kui äri-mees, liikus Anton sageli väljas, millele aga Marie siiski erilist tähelepanu ei pööranud, arvates, et mees tegeleb ainult äriasjadega. Siin-seal teati küll rääkida, et Antonil peale Marie on veel ka üks liigaine. Seaduslik abikaasa kuulis neid jutte, aga ei uskunud siiski, kuigi mees paljugi muutus, osutudes hulk hoolimatumaks ja tähelepanematumaks kui varem. Tekkisid pahandused, aga lahutusele ei mõeldud veel siiski, kuna paljugi paare, kes tähtsivad, kuid elavad ikkagi koos edasi. Ent siis sattudes armukesega tülli, tuli see ja rääkis Mariele, milline mees on õieti Anton. Armuke oli kindlaks teinud, et Antonil peale tema on veel üks armuke. Et kodune elu nüüd põrguks muutus, on mõistetav, samuti kui seegi et Anton teise armukesega ei mõelnudki vahetada katkestada. Naine tahtis lahutada, süüteoendusi oleks olnud temal selleks küllalt, ent tahtes mitte oma abieluõnne purunemist riputada suure kella külge, kuulas ta mehe palveid, valides lahutuse § 30 põhjal.

Palju teistsugusem pole ka Anette ja Julius M-ide lahutuslugu, mis näitab § 30 teist palet. Varem oli mees lihtne veovõormeest, ent mitmesuguste tehingutega sõjapäevil kogus ta sellise varanduse, et võis ennast peagi nimetada kolme maja ja mingisuguse väikese tööstuse omanikuks. Nagu see nüüd moes, kirjutati kogu varandus naise nimele. Mees ise oli alati tegevuses äriajadega, saamata õieti aega tähelepanu pööramiseks naisele ja perekonnale.

On juba kord nõnda, et vananevad naised kaotavad sageli südame sootuks noortele poistele, kuigi nemad isegi peaksid teadma, et viimaste poolt ei saa juttu olla vähe-

kin kutsus kriminaalpolitseikoera — otsima varast. Tuli üks noormees — keep seljas — koeraga. Küll oli aga tal koeramürakas, inetu, pruuni karvaga, suure, terava ninaga, ebasümpaatse väljusega. Mees juhtis koera ukse juures varga jälile. Ütles: „Pss!“ ja läks ise kaugemale. Koer nuusutas õhku, heitis pilgu rahvahulgale (rahvast oli muidugi uudishimu tõttu palju kogunenud) ja siis äkki jooksis vanaeide Fekla juurde, sellesama eide juurde, kes viendas numbris elab. Nuusutab eidel seelikusaba ja vahib targa näoga ringi. Eit põgeneb rahvahulka. Koer eidel seelikusabast kinni — tirib eite oma poole. ei lase lahti. Eit kukkus agendi ette põlvili ja kohe teda paluma: — Jah, sattusin lõksu! Ei salgagi oma süüd. Võtsin viis ämbert leivatainast. Ja ühe aparaadi viisin ka ära. See on kõik sulatõsi. Kõik on veel alles — vannitoas. Viige mind miilitsasse!..

Rahvas muidugi jahmatas seda kuuldes. — Aga kuhu kasuka panid? — küsitakse rahvahulgast. — Aga kasukast ei tea ma midagi! — vastab eit. — Kasukat pole ma küll puutunud. Sellest ei tea midagi. Aga muu on kõik tõsi, mis teile seletasin. Viige ja karistage mind!.. Eit viidi kohe ära. Agent võttis uuesti oma koera, juhtis uuesti jälile. Akki läheneb koer majavalitsejale. Majavalitseja kahvatus ja langes põlvili. — Siduge mind kinni! — ütles ta. — Armsad, kallid kaaskodanikud, olen süüdlane. Võtsin veest eest raha, aga selle raha kulutasin oma himude ja kiredes rahuldumiseks. Muidugi tormasid inimesed majavalitseja kallale ja hakkasid teda siduma. Samal ajal aga lähenes koer ühe 7. nr. kodanikule ja kiskus teda pükstest. Mees kahvatas ja langes rahva ette kummuli.

Herodes.

Koera haistmine.

Mih. Soštšenko järele.

Kaupmees Eremai Babkinil varastati enoti-nahast kasukas ära. Küll aga kaupmees hulust oma kalli kasuka pärast! Kahju oli sellest lahkuda. — Kodanikud, mõistate mind! Kah-

ju on mul suur, — seletas kaupmees. — Aga mul pole kahju rahast, kui aga siiski varga kätte saaksin. Küll ma talle siis näkku sülitän!.. Ja seesama kaupmees Eremai Bab-

Ma vaatsin seda pilti murelikult järele mõeldes, aga midagi selgemat ega arusaadavat ei osanud ma kätte saada. Kuidas võib süüa nii rahulikult apelsini, kui kobramadu on kõigest sülla kaugusel, oli mulle lahendamatu mõistus. Mulle paistis, nagu oleksid „esimesed inimesed“ teinud seda meeleheitel, nähes nii-kui-nii liginevat surma. Ma leppisin selle oletusega, ja lehitsesin edasi. Ja nüüd, viimaks, tuli ometi üks meeldiv pilt. Ingel — see hea olend, keda ma juba ennem olin õppinud tundma jõulupiltide kaudu — oli taevast pealt näinud nagu seda asja, ja oli ilmunud appi alasti inimestele, tünni malakas käes. Madu ja kõik teised dshungli loomad olid inglil nähes pannud plehku, ja mitte ühtki nendest ei olnud enam näha.

„Õnnelikud inimesed!“ mõtlesin ma, vaadates nüüd neid kaht alasti olen-dit, kes seisid täiesti julgelt pildi keskpaigas, seljad jõuluingli poole. Need inimesed, vaesekesed, olid nüüd küll pääsenud dshungli verejäänuliste elajate hammaste vahelt. Aga saatus ei olnud neile armuline veel sellegipoolest. Paar pilti edasi näitasid, et „Esimeste inimeste“ käsi käis koguni pahasti ka veel hiljem.

Ühel pildil olid nad juba oma täies riietuses (nähtavasti oli neil vahepeal õnnestunud kuskilt omale uued riided osta!) ja olid ka kumbki endale uue maja ehitanud — nende majade asemele, mis põlesid maha esimesel pildil. Rõõm oli aga olnud üürikene, sest varsti peale seda oli neil juhtunud jälle uus, suurem õnnetus: „Esimesed inimesed“ olid läinud tülli, ja riitu hoos oli üks nendest maha löönud teise. Oh-ver lamas maas ristselti, käed ja jalad laiali; roimar aga põgenes, suur puunui kaenlas. Enne seda olid nad veel vastastikku pistnud põlema üks-teise majad, sest nende kumbagi läheduses suitses suur tulease.

Mis puutub roimariisse, siis ei suutnud see põgeneja kaugemale, kui ainult järgmise pildini. Järgmisel pildil oli ta tabatud ja kraetpidi ühe suurehabemega vanamehe peos. Oma teise käega hoidis vanamees ülal suurt pussi, valmis igal hetkel lööma teda roimari kaelasse. Kõige peal seisis aga jällegi sama vanamees, kelle varandus oli tules hukkunud juba raamatute esimesel pildil, ja vanamees lahutas jällegi, nagu esimeselgi korral, meeleheitlikult oma käsi. Pildi allkiri oli: „Iisaki ohverdamine“.

Niisugune oli selle raamatu algus, mis meeldis mulle mu esimeste koo-

kin kutsus kriminaalpolitseikoera — otsima varast. Tuli üks noormees — keep seljas — koeraga. Küll oli aga tal koeramürakas, inetu, pruuni karvaga, suure, terava ninaga, ebasümpaatse väljusega.

Mees juhtis koera ukse juures varga jälile. Ütles: „Pss!“ ja läks ise kaugemale. Koer nuusutas õhku, heitis pilgu rahvahulgale (rahvast oli muidugi uudishimu tõttu palju kogunenud) ja siis äkki jooksis vanaeide Fekla juurde, sellesama eide juurde, kes viendas numbris elab. Nuusutab eidel seelikusaba ja vahib targa näoga ringi.

Eit põgeneb rahvahulka. Koer eidel seelikusabast kinni — tirib eite oma poole. ei lase lahti. Eit kukkus agendi ette põlvili ja kohe teda paluma:

— Jah, sattusin lõksu! Ei salgagi oma süüd. Võtsin viis ämbert leivatainast. Ja ühe aparaadi viisin ka ära. See on kõik sulatõsi. Kõik on veel alles — vannitoas. Viige mind miilitsasse!..

Rahvas muidugi jahmatas seda kuuldes. — Aga kuhu kasuka panid? — küsitakse rahvahulgast.

— Aga kasukast ei tea ma midagi! — vastab eit. — Kasukat pole ma küll puutunud. Sellest ei tea midagi. Aga muu on kõik tõsi, mis teile seletasin. Viige ja karistage mind!..

Eit viidi kohe ära. Agent võttis uuesti oma koera, juhtis uuesti jälile. Akki läheneb koer majavalitsejale.

Majavalitseja kahvatus ja langes põlvili.

— Siduge mind kinni! — ütles ta. — Armsad, kallid kaaskodanikud, olen süüdlane. Võtsin veest eest raha, aga selle raha kulutasin oma himude ja kiredes rahuldumiseks.

Muidugi tormasid inimesed majavalitseja kallale ja hakkasid teda siduma. Samal ajal aga lähenes koer ühe 7. nr. kodanikule ja kiskus teda pükstest.

Mees kahvatas ja langes rahva ette kummuli.

Kui Teie tuttav veel ei loe „Abielulehte“, siis täna veel pange temale südamele tutvuda selle huvitava ja algupärase lehega!

Õõ kaugel kõla.

Õõ mustas pilvises taevas, ja sadas vaikist lund, tuul liigutas puude latvu, ja mina ei saanud und.

Ma vaatsin aknast välja ja kuulasin hoolsasti: seal kuulsin ma aisakella, mis kõlises roomsasti

„Kes on see, kes sõidab öösi?“ ma küsisin eneselt. Ja üsna tasa, pool vargsi jõi nende kuulama kella häält.

Kell kaugenes, ära sõitis, ja oligi kadunud, kuid minu tumedas põues ta veelgi ei vaikinud.

Rind tõuseb ja vastab sala mu kurbuse häälele; üksainus heledam kõla jäi nende keskele...

VILLEM VIHANE.

Teater.

„Kõmu“ „Estonias“.

Ameeriklaste Ben Hechti ja Mac-Arthuri näidend „Kõmu“, mille „Estonia“ nüüd oma lavale tõi, ei paku küll sisult palju ega midagi tõsise-mat, kuid paelub siiski huvi, tänu kiirele ning hoogsale tegevusele. See on lugu kõmujanulistest lehemeestest, nende askeldustest ja muredest ning inimeste alatuses.

Nagu iga ameerikalik asi, tahab seegi näidend tunduda vast võõra-na ja kaugena, aga siiski ei või öelda, et see, mida nägime „Estonias“ oleks olnud igav.

Ants Lauter lavastajana oli teinud siin väga tublit tööd, nii et siin teda võib ainult kiita. Näitle-jaid oli Signe Pinna parim kui oma debüütil „Katuses“ ja proua Hilda Gleser vägagi hea. Omas õiges sõiduvees oli ka Felix Moor, samuti Hugo Laur, Albert Üksip ja rida teisi.

—ard.

Rida arusaamatusi.

Dshungli seiklused.

Sel ajal, kui olin veel väikene poisikene, kutsus isa kord mind enda juurde, pigistas mu kõrvalesta ja ütles, siludes ise teise käega oma pikka, paksu habet:

„Noh, kaua me sind enam vabalt ümber jooksta ei lase! Juba tunahomme saadan ma su kooli!“

Sõna „kool“ oli mulle seekord veel täiesti tundmatu ja oli seni-ajani koguni puudunud minu leksi-konist. Kuid siiski tundus see isa ennustus mulle kurjakuulutavana, ja ma püüdsin aimata umbkaudu, milline oli „kool“, kuhu sihtis isa. „Kool“ tundus mulle kohana, kuhu isa tahtis mind vägisi viia, ma aga ei tahtnud, et tema kavatsus õnnestuks. Mul oli tunne, nagu tõmmataks mind tugevasti kättpidi, tõugataks küljest, lükataks seljatagant.

„Kool!“ Ma kõrvus oli see, nagu: „vangirood“, „sunnitöö“.

Ootasin hirmuga, millal algab, kuidas kestab, ja millega lõpeb see „sunnitöö“.

Ma ootasin kõige halvemat, aga algus läks siiski hästi. Mulle osteti hulk uusi raamatuid. Kahes nendest oli kaunis rohkesti ilusaid ja huvitavaid pilte, kaks sisaldasid neid üsna vähe, ja kolmandas ei olnud neid sugugi, ainult mingisugune numbriterägasik oli temas. Oma raamatuid hindasin üksnes nende piltide ilu ja huvi järgi; kõik muu kraam, mis peitus nendes, oli mu arvates tühi rämps.

Ma valisin oma raamatute seast välja ühe, milline näis olevat kõige ilusam pildiraamat, ja seda hakkasin ma lehitsema. Raamatust olid kummalised, mulle väga vähe arusaadavad, ennenägematud pildid, piltide allkirjad raskelt loetavad ja segased.

Mida tähendasid need allkirjad, sest ma ei saanud aru, kuid püüdsin selgitada endale kogu lugu, nagu oskasin välja lugeda piltidest.

Kõige esimese pilti, mis leidis raamatust, kujutas nähtavasti suurt tulikahju: kogu taevast, kogu maa-ilm oli täidetud tule ja suitsuga. Kõige selle kohal istus suur, sassis juus-tega ja laia habemega vanamees, olles nähtavasti kaotanud tules oma viimase varandusenatukesega, ja lahutas nüüd meeleheitlikult oma käsi. Selle pildi allkirjaks oleks vast võinud olla „Tulepursk“, või — mis tundus mulle veel palju sobivam ja kohasemana — „Linna põlemine“. Nende otstarbekohasemate allkirja-

de asemel aga oli raamatust pildi all mittemidagiütlev kiri: „Maailma loomine“.

Teine pilt oli hoopis huvitavam. Seal kujutati nähtavasti dshunglit. Pilt oli üleni kaetud puude ja pöösastega, mets oli ümberringi. Puude ja pöösaste vahel küüritasid kaks suurt alasti inimest, kes olid tulnua tähtavasti suplemast, ja leidnud omaks suureks ehmatusseks, et vahepeal oli ära varastatud nende riided. Jäänud ihualasti, ei teadnud need inimesed enam muud nõu, kui pugeda puude ja pöösaste varju peitu. Nende ümber olid kõikisugu elajad, nagu neid ikka on dshunglis palju: elefandid, tiigrid, leopardid, pantrid, kaelkirjakud, ninasarikud, metsõnnid. Kõik need loomad seisid nende kahe alasti inimese suurimas läheduses, tahtes neid ära süüa. Pildil oli allkirjaks: „Esimesed inimesed paradisis“.

Sõna „paradiis“ oli mulle nagu kuidagi tuttav juba enne. Ma teadsin, paradiis on hea asi, hea õnne seisukord, millest paremat enam maailmas pole, ja ka ei mõista inimese ega teist paremat enam tahta. Isa nimetas ükskord paradiisiks, kui ta saaks jälle tagasi oma endise hea poisimehepõlve.

Siin oli aga sõna „paradiis“ tarvitatud hoopis vastupidises, ennekuulmatu ja täiesti lubamatuse mõttes. Kena lõbu, kui sa lähed suplema, seal varastatakse su riided ära ja sa põgened dshunglisse, kuid dshungli loomad panevad su seal naha! — „Ilus paradiis!“ ohkasin ma, silmitsedes kaastundmusega neid rõõvloomade eest varjule põgenenud alasti inimesi.

Kolmas pilt raamatust näitas mulle juba üsna selgesti, kuivõrd hädaohtlik oli niisugune alasti viibimine dshunglis. Apelsinipuu otsas väänles korraga suur kobramadu, ajades ähvardavalt oma pea püsti ja laiutades lõugu. Alasti inimesed olid põgenenud kõige tagumise pildi nurga ja sõid seal ühe pöõsa varjus, arvates endid nüüd küllalt hästi peidetud ja kaitstud olevat, üht apelsini.

Selle ähvardava pildi allkiri oli: „Patulangemine“. Ma ei teadnud siin, mida tuleb mõista „patulangemise“ all, ja seletasin omale asja nii, et külap langes neile puu otsast mõni apelsin, sest otsekohe kobramao käest ei oleks nad seda iial julenud tooma minna.

Sport.

Riia tšhempionaat.

J. Polis ja D. Martinoff on siin tublid.

Nagu igas teiseski kohas, ei suuda praegu Riiaski peetavad elukutseliste maadlusvõistlused pakkuda veel praegu, kes teab kui suurt huvi. Tugevamate meeste vahelised otustavad kohtamised hoitakse muidugi lõpuks ja alul rassivad peamiselt vähemad velled, hakates iga vastse päevaga tähti lugema ikka ning ikka kiiremini.

Kuigi võistlustel koos juba 19 meest, on oodata neile veel lisa, kõigepealt mõne kuulsuse näol. Ühtegi esmajärgulist elukutseliste kuulsust Riias veel pole, nii nagu kõigil teistelgi seesugustel võistlustel esimestel nädalatel.

Publiku peamisteks huvialusteks on praegu lätlased Jahnis Polis ja Dimitri Martinoff, keda ühtlasi võib praegu vaadata kui kindlaimad esikoha kandidaate. Esimest, endist kauast Läti amatöörist, kes maadlunud juba aastat kaksikümne, sellest ajast elukutselisena kuus aastat, õppis meie publik mõõdunud aastal tundma kui tõesti head ja sümpaatset maadlejat, kellele aga

siin korraldajate poolt ülekohut tehti, kisendavat ülekohut, tahaks isegi öelda. Ent selle arutamine pole käesolevate ridade ülesanne. Riias on vana J. Polis sellises hoos, et ta kindlasti evib ühe esikohtadest.

Seni ootas Riia publik, et võistlustele tuleb ka nende lemmikmaadleja, lätlaste „suur Jaan“ — 140 kilone „maadlusmati balerino“ Leskinovitsch, kes alles mõõdunud aastal siin ja 1929. aastal Tallinnas tuli esimeseks, jättes mõlemas kohas teiseks meie Karl Tombergi. Ent tänavu J. Leskinovitsch vist siiski Riiga võist. lema ei tule, kuna siin olemas juba teinegi tüse lätlane D. Martinoff, nagu seda ütlesime juba eelmises lehes.

See peaaegu 10-puudane mehemürakas maadles 1929. aasta hilissügisel Tallinnas ka Jaan Jaagoga, kellele tema aga siiski, vaatamata raskele kaalule ja liigagi kaugele minemale metsikusele, alistuma pidi. Riias on D. Martinoff siiski tubli, võites juba esimesel kohtamisel alul tublina tunduva türklaste Sali Suleimanni.

Kõigist lühidalt.

Lord Burghley, Amsterdamis olümpiaadi võitja, 400 mtr. tõkkejooksu võitja, Valesi printsi, tulevase Inglise kuninga paremaid sõpru, on praegu oma kodumaal parlamendi liige. Varem oli lord Burghley kohtunikuks. Tuntud sportlastest on Inglismaa parlamendiliikmeks Pariisi olümpiaadi 100 mtr. võitja H. B. Abrahams. Inglise viimase aja paremaid poksijaid Ted Kid Levis katsus ka parlamendivalimistel õnne, kuid jäi ukse taha.

On võimalik, et itaallane Primo Carnera, üliarvakaalu parimaid poksijaid, kes sõidab Rootsi veebru-

aris, peatub läbisõidul ka Tallinnas.

Meie tuntud elukutseline poksija A. Blum, kes varem vahetevahel esines „Grand-Marinast“, andis enesest üle pika aja elumärki sellega, et soovib Eesti meistri nimele võistelda endise parima asjaarmastaja Valter Palmiga, kes lähemal ajal kodumaale jõuab Ameerikast, kus ta mõnda aega esines edukalt elukutselise poksijana. Ka V. Palm olevat avaldanud juba nõusoleku selleks võistluseks.

Aleksander Klumberg, meie senine parim kergejõustiklane ja endine 10. võistluse ilmarekordimees, sõidab lä-

Ka lätlane Jahnis Kruminsch, kes mõõdunud suvel maadles Tallinnas, on Riias tublilt edukam kui siin, pildudes pikali nii mõnegi tubli vastase. Auhinna poole tahab tüürida ka sümpaatne bulgaarlane Peter Ferestanof, üks paremaid tehnikamehi elukutseliste hulgas, kes 1928. aastal maadles Tallinnas, olles samane ülekohut ohver kui J. Polis mõõdunud aastal. Nüüd on mees palju raskemaks läinud, olles küllaltki hea selleks, et seljatada mõnda suurt kuulsust.

Pikk venelane Timofei Cziruchin, nagu ikka, võidab vastaseid ja nais- te südameid ja peaks eelduste kohaselt evima vist ka auhinna.

Teised tuttavad on nõnda nagu ikka, oodates uusi võistluskamaraade. Kas nende hulgas on ka mõni eestlane, pole praegu veel teada. Nimetatase küll Jaan Jaago ja Gustav Raueri nimesid, kõneldakse ka Aleksander Petersonist ning „mongoollasest“ Veinurast, aga kes neist Riiga sõidab või kas keegi seda üldse teeb, on praegu raske öelda. Elame, näeme.

Lõpuks pole huvitusest nentida, et ühtaegu maadlustega peetakse ka Salomonski tsirkuses poksivõistlusi, olgugi, et sellel kõigil, mida pakutakse poksina, pole palju ühist tõelise poksiga.

hemal ajal tagasi Poolasse treeneriks. Kodumaal viibis A. Klumberg paar kuud, otsides siin omale asjalt vastavat kohta.

Kõigist seninähtud elukutselistest neegermaadlejatest peetakse paremaks ameeriklast Sam Zippi. Teisele kohale on asetatud A. Anglio ja kolmandale J. Morra.

Praeguseks paremaks neegerpoksijaks peetakse Georg Goodfreyd, kes aga viimasel ajal esineb väga harva.

Austerlane Marko, kes mõõdunud aastal maadles Tallinnas ja poksis siin ka habemiku ungarlase G. Motykaga, proovis hiljuti nöörringis Kõnigsbergis õnne, kuid löödi oma vastase, kellegi Heinz Vespermanni poolt juba teisel roundil knock-outi.

tuppa, aimamata midagi halba.

Tagasi tulles oli aga Ida Lepiku üllatus vägagi suur. Angela Kaldet polnud enam kusagil. Põrandal maas olid ainult selle vanad riided. Arvates aga nähtavasti, et egas neidki või puhumuidu teisele jätta, oli Angela Kalde, kes alles 20-aastane, kaasa võtnud Ida Lepiku musta süd. kleidi ja palitu, mis väärt kokku 100 krooni.

Kuna ilme oli, et siin tegemist vargusega, ei saanud Ida Lepik süüdinud asjaga vaikides rahul olla, vaid teatas loost kriminaalpolitseile, kus Angela Kalde nimi polnud just võõras.

Kuigi Angelal puudub kindel elukoht, polnud kriminaalpolitseil tabada teda eriti raske, neli päeva peale varguse toimepanemist nimelt 11. septembril. Varastatud kleit ja palit saadi Angela Kaldelt kätte, kuid varguse tema ennast siiski süüdi ei tunnistanud. Ta seletab, et siin kuidagi tegemist ei saa olla vargusega, kuna Ida Lepik kleidi ja palitu ise temale tarvitada andnud.

Kohus ei pea aga siiski seda seletust usaldusväärseks, vaid karistab Angela Kaldet kuue kuulise vangistusega.

Neiu harrastas poksi.

Selma V. on üks neid noori tütarlapsi, keda järjekindlalt võib näha igal poksivõistlusel, kuna temagi pole suutnud külmaks jääda nahksete rusikate võlu vastu. Hinge kinni pidades, nagu ärevusest punane, nii ta siis seal jälgib iga nöörringis tehtavat lööki, olgugi, et see silmale eriliselt ilu pakkuda ei tohiks.

See alaline poksivõistluste külastamine poleks ju enesest midagi paha teinud, kui Selmakene, pealtnäha päris õrn tütarlapse natukene, oleks leppinud ainult poksi jälgimisega. Kuid Selmale oli sellest üksinda vähe, ja otsustas ühel heal päeval kahestada, kas temaski ei peitu ikka mõni suurpoksija, kes pihuks ja puruks võib lüüa kõik vastased.

Tolleks õnnetuks, kes esimesena pidi tunda sama Selma rusikate kõvadust, osutus tema sõbranna Asta V. Millett preilikeste pahandus tuli, on öelda raske, sest isegi tunnistajad pole sellest öieti aru saanud. Sõimuga on see alanud ja siis, nii ikki nagu vält selgest taevast, on Selma rusikas sadanud Astale näkku. Hoop, ei saa salata, oli tugev. Asta niideti maha nagu hein vikistat ja knock-out osutus kõigiti korralikuks, sest Asta enam omal jõul põrandalt ei tõusnud.

Selmakese võidurõõm ei saanud aga siiski kuigi suurt olla, sest Asta andis asja kohtu lahendada. Selma ise püüab siin süüd küll tagasi ajada, mis aga teda siiski ei päästa, vaid kaks nädalat muust maailmast eraldamist kaasa toob.

Raadio.

Tähtsamaid teateid Tallinna jaama saatekavast.

Pühapäeval, 17. jaanuaril: 9.55. Jumalateenistus Pühavaimu kirikust. Jutustab õp. Th. Tallmeister. Lõpuks heliplaate. 12.30. Põllumajanduslik kõne. 13.00. Põllumajanduslikke teateid. 13.10. Lõunane kontsert. Juh. m. d. Ark. Krull. 17.10. Reklaami ja heliplaate. 17.30. „Vahitorni“ Seltsi kõned. „Jumalik eesmärk inimkonna suhtes“ (eesti ja vene keeles). „Vana maailm hävitatud“ (soome keeles). „Suure veeputuse põhjus“ (rootsi keel). 18.30. Lushkov'i banjode kvarteti ettekanded. 19.00. Lugemistund. (Esineb Hugo Laur). 19.30. Päevauudiseid. 19.40. Enrico Oaruso ja Mattia Battistini ettekanded heliplaatidelt. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Kontsert. Juh. m. d. Ark. Krull. 21.30. Eesti küllalaule heliplaatidelt. 22.00. Moodsat tantsumuusikat Dancing-palace'ist „Gloria“. (Kurt Strobel ja tema orkester).

Esmaspäeval, 18. jaanuaril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus. Kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Reklaami ja heliplaate. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust 19.30. Tallinna kunsti ja kirjanduse ühingu esimees Richard Patzner: „Inimese vaimu varakambrid“. (Maailma suurimad raamatukogud). 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Eesti mandolinnistide orkester. Juhatab A. Krupp. 20.50. Kontsert heliplaatidelt.

Teisipäeval, 19. jaanuaril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus. Kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Reklaami ja heliplaate. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Seltskondliku kasvatuse õpiringi koosolek. (Juhatab Rasmus Kangro-Pool). 20.05. Ülekanne Tartust. 20.30. Kontsert. Juh. M. Prokofjeff. 21.00. Esperantokeelne nädalakroonika. 21.10. Kontserdi järg.

Lahutuskojast.

Esimesed tänavused lahutajad.

Tänavusel esimesel lahutuspäeval oli Tallinna-Haapsalu rahukogus 21 paari, kes ise enam oma segiläinud abieluasjadega hakkama ei saanud, vaid sammud lahutuskotta suunisid. Ja õnne oli neil sel päeval siin palju. 15 paari võis abielule öelda hüvasti ja ainult kuue paari lahutusasjad ei jõudnud veel lõpuni.

Abieluiket ei pruugi enam kanda Regina ja Karl Badendieck, kes üksteise käed ulatasid peaaegu kakskümmend aastat tagasi, nimelt 5.

18 detsembril 1920 aastal, samuti ka Meeta ja Johannes Juus.

Ludmilla ja Hugo Henning pidasid pulmi 16 juulil 1921 aastal, aga arvavad, et nemad said siis hakkama ainult rumalusega, mille nüüd parandama peab lahutus.

Abielust enam kui pettunud on Martha ja Aleksander Ein, kes ühiselt elurada sammuma hakkasid 10. juunil 1923 aastal. Nüüd on nemad aga jõudnud veneeni, et seda parem, mida varem nemad üksteisest lahkuvad.

Melanie ja Leo Iversenididel pole kooselu palju pikem viiest aastast. Aga neile aitab sellestki, paludes ühiselt kokkuleppel lõpetada abielu, mis algas 26 jaanuaril 1926 aastal. 26. augustil 1926 aastal abielludes uskusid Alide ja Karl Koppel oma õnne ning abielu olevat igavese, kuid pettusid selles peagi. Ja nüüd on need pettused, mis külastamata pole jätnud kumbatki, paisunud nii suurteks, et paarikest piinast päästa võib veel vaid lahutus.

Tatjana ja Aleksander König ütlesid vallalise elule hüvasti alles 11. mail 1927 aastal, kuid kahetsevad seda nüüd, ihaes uuesti tagasi vallalist põlve, mis tulebki.

9. juulil 1927 aastal vandusid üksteisele igavest truudust ja armastust Aleksandra ja Ferdinand Vainomets. Nüüd aga ei taha nemad sellest kuulda enam midagi, lastes lõpetada abielu.

Värskemaks paariks lahutajate hulgas osutusid tänavusel esimesel lahutuspäeval Marie ja Jakob Treimann, kelle pulmi pühitseti 5. septembril 1927 aastal. Aega polnud küll palju, kuid siiski küllalt palju selleks, et kustutada armastust ja usku üksteisesse. Isegi tütar Virve ja poeg Heino ei suutnud enam Mariet ega Jakobit üksteise külge koida. Lahkumine on siin paratamatu.

Enne arutusele võtmist lõpetatakse ära Ludmilla ja Valter Lindkede lahutuseasi, kuna siin viimisel hetkel veel lepituseni jõutud.

Mitmesugustel põhjustel lükatakse aga edasi järgmiste lahutusajade arutamine: Elmi ja Nikifor Bogdanov, Salme ja Aleksander Hiio, Veera ja Anton Lodi ning Helene ja Aleksander Vilberg.

Kui Tallinn naerab ja nutab.

Käbi ei kuku kännust kaugele.

Elab kusagil linnaserval Anton V., juba aastates olev perekonnaisa, kes täisealise tütre ning poja suureks kasvatanud. Antonil, korralikul ja tubli, poleks siis ainustki viga, kui ta igal laupäeva õhtul ei suuniks oma samme kõrtsu ja sealt koju ei tuleks alles hilisööl, ise purupurjus, sageli nii palju koguni, et kuidagi enam jalul ei taha seista.

Nii oli see ka mõõdunud laupäeval, nii Anton koduvärvasse püüdis jõuda alles kaua peale keskööd, ise otsides tuge seintest, telefonipostidest ja sageli ka tänavarentslist.

Jõudnud värvasse, otsib väsinud mees hea natukese aega taskutest võtit, ent komistab kuidagi, kaotab kaduda tahtva tasakaalu, kukub värvava kõrvale ja jääbki kohe sinna magama tajumata ise midagi.

Mõõdub mõni minut. Jällegi tui-gerdab kuidagi läbi häda värvasse üks purupurjus mees, kes, nii lüüatav kui see ka ei ole, osutub Antoni

pojaks. Nähes magajat arvab noor- mees kohe, et see pole keegi muu kui tema isa. Ta küürutab, püüdes üles tõsta magajat, kuid komistab isegi, kukkudes teise kõrvale. Ta teeb mõne jõuetu tõusmiskatse, ent nähes nende tulust, uinub isegi varsti. Isa ja poeg puhkavad kõrvuti.

Mõõdub jällegi mõni minut, kui äkki avaneb värv ja sealt välja tulevad kaks naist. Need on ema ja tütar, kes siia tulnud just magajate pärast. Nähes, et mehi kuidagi ei tule ega tule, pole nemadki saanud silm-ile und, otsustades oodata ning valvata. Nähes läbi akna, et mõlemad värvava taha magama jäänud, haarati toast hari ja ahjuroop, mis nii kohe, kui avanes värv, magajate turjal hakkasid tantsima. Ema vemmeldas meest ning tütar vanda ja seda vist nii hästi, et magajad peagi ennast jalule ajasid, tuigerdades aietades hoovi, kaks vihast naist kannul...

Ei meil pole kerge kellelgi.

On hiline ja külm õhtu, kuid siiski seisatab veel ühe südalinna asuva kõrtsu ukse läheduses kerjus, vana valgepäine raugakene, sirutades mõdujate poole kätt, värisedes ise külma-dest tules.

Kõigil on rutt, keegi ei pane öieti tähele vanakest, olgugi, et selle värisev hää, külmast punetav käsi ja hale välimus peaks äratama kaastunnet igatühes, kõik mõõduvad, kellelgi pole silmi vaese viletsa jaoks, kellelgi pole kõrvu kaebete kuulmiseks.

Aga siiski... Läheneb keegi kehvalt rietatud mees, kindlasti mõni vaene lihtööline, kelle palgast ei taha kuidagi jatkuda enese ja perekonna toitmiseks. Seda ütleb juba mehe välimus ja nägu.

Tema murelik pilk peatub vanakesel ja pöördub selle poole, otsides taskust raha ning lausub ise kerjusele:

„Ei meil pole kerge kellelgi, minul, näe, perekond poolnäljas, aga vaest vanakest peab aitama siiski...“

Ei mõõdu minutitki kui kõrtsu uk-

se ees peatub auto. Sealt väljub keegi vägagi kahtlane preilike võrdlemisi tuntud majaomaniku K-ga, kes juures mõlemad päris paraja auru all. Võib oodata, et kerjus saab nüüd rohkem kui vaeselt tööliselt, kuna K. agaralt siin-seal heategevates seltsides askeldab ja pävil, mil kõiki paluti näidata oma kuldset südant, käis agaralt majast majja ning toast tuppa.

Aga... Viinast lehkv K. jõllitab kurjalt kerjust, raputab pead ja lausub:

„Minul peaks raha olema sandi jaoks? Noh, niukest asja pole, sest, vaata, vanamees, — ei meil pole kerge kellelgi!“

Öeldud need sõnad, võib näha, et K-l tõesti pole nüüd kerge. Ta ise on võrdlemisi väike ja nigel mehike, preilike aga võrdlemisi suur ning täidlane. Haarates preilikese sülele, tahab ta kukkuda, kuid pääseb siiski kõrtsu õnnelikult, olgugi, et higisena ja väsinuna...

Jah, ega's pole kerge temalgi...

Õiguse-kaalukojast.

Kleit ja palitu tõid kuus kuud.

Ei olnud Angela Kalde ega Ida Lepik suured sõbrannad või head tuttavad. Üksteist tundsid nemad ainult näo järele, kuid siiski ei keelatud see Angela Kaldet ühel heal päeval Ida Lepiku poole minemast ja palumast sellelt kleitil ning kübarat üheks õhtuks kasutamiseks.

Too kummaline palve peaaegu võhivõõralt inimeselt ei tundunud ka Ida Lepikule võõrastavana, vaid ta andis kohe Angela Kaldele kasutamiseks küsitud kübara ning palitu.

Minnes ise viivuks kõrvaltuppa mingisuguse tühiase asjakese pärast, jättis ta Angela Kalde üksinda oma

Kõik, kel üksinda igav, kuulutage „Abielulehes“, ja Teie leiate omale sõbra või elusehtsi- lise.

Perekondlikke teateid.

Keset kitsaid aegi on alustanud oma maiset rada, valmistades rõõmu vanemaile:

Ilo Müür; Helmi Irene Luts; Virve Helin Elbach; Helle Mall Nirtim; Viivi Tiivas; Malle Schäfer; Helder Porn; Valdik Norbek; Virve Koppel; Akte Luht.

„Sina ja ei keegi teine,“ on üks-teisele öelnud, alustades ise kihlusega ettevalmistusi abieluks:

Elvine Aduson ja Richard Mürk; Eugenie Pint ja Paul Kangru; Veera Nõmm ja Albert Tammemägi; Maria Klaasen ja Artur Paulberg; Alma Poomann ja Oskar Lind; Alice Heim ja

Eduard Kuldvare; Elfriede Räästas ja Egon Jürgenson.

Uus aasta viis neid igaveseks üksteise kõrvale, nii nagu nõuab seda laulatuse antud tõotus:

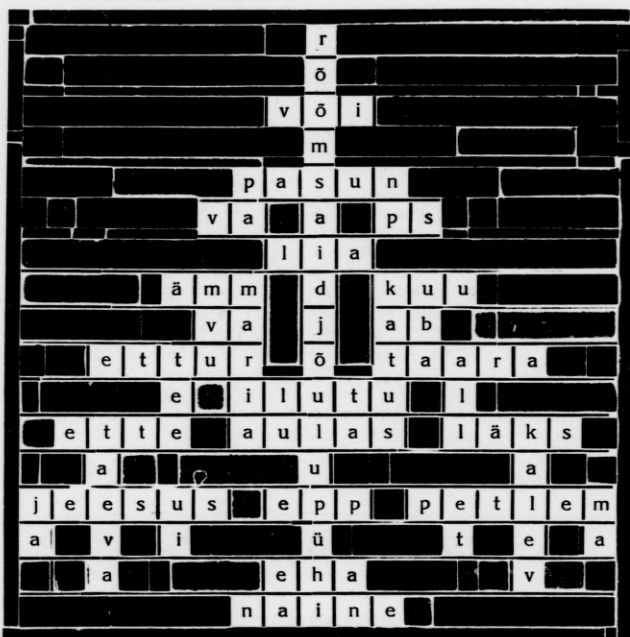
Helene Lagle ja Elmar Solu; Cilla Brauer ja Hans Starkopf; Alice Korpstik ja Karl Proos; Linda Simmer ja Johannes Künnap; Hilda Kerge ja Jakob Kupper.

Igaveseks on nüüd kinni pannud silmad ja siirdunud teise paremasse maailma:

Mari Kangur 76 a.; Tiina Mänd 95 a.; Endel Kiis 16 a.; Mari Sult 78 a.; Mari Plint 78 a.; Salme Kurell 17 a.; Peeter Kabli 55 a.; Pauline Avik 42 a.

Hindmõistatuse nr. 30 lahendus.

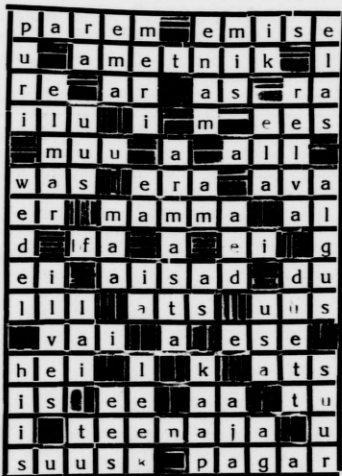
„Abielulehes“ nr. 45 ilmunud hindmõistatuse lahendus on järgmine:

Õieti lahendajaist sai „Abielulehe“ 3-eks kuuks Ellen Glück — Pärnust. Jänesselja nr. 20; Ilmar Kuuskman, Tallinnast, Israeli tn. nr. 5—14, ja Volli Kase Jänedalt. pstk. 4. Kumbki ühe maksuta kuulutamise võimaluse.

Hindmõistatuse nr. 29 lahendus.

„Abielulehes“ nr. 44 ilmunud hindmõistatuse lahendus on järgmine:

Õieti lahendajaist sai „Abielulehe“ 3-eks kuuks Olly Norden Tartust — Jaama tän. nr. 48-3. Irene Sareal Tartust ja Ella Kivi Narvast — kumbki ühe maksuta kuulutamise võimaluse.

„Abielulehe“ tellimine

1932. a. peale on avatud.

„Abieluleht“ maksab aastas 4 kr., poolaastas — 2 kr. 25 sn. ja kuus 45 senti postiga koju saates.

Tellimisi võtavad vastu kõik Vabariigi postiasutised.

Tähele pannes lugejaskonna suurt huvi meie lehe vastu, võimaldame kõigile „Abielulehe“ aastatellijale haks ja poolaastatellijale ühe maksuta kuulutamise võimaluse.

Abielu-nurk.

Tahaksin abielluda!

Mis teha, kui hinges ikka enam ja enam eluneb soov abielluda, ent pole — meest. Olen väga tagasihoidlik, ei käi kusagil, põhjuseks on „sex appeal“ puudus, ja ka pettumused. Ehk küll olen kena ja rõõmsameelne, on midagi siiski, mis kõikjal hävitab mul saavutada igatsetud eesmärgi — olla abielus. Olen aus, korralik ja perekondlike kalduvustega. Kirjad slt.: „MAI ROOS“ all.

Kirjavastused.

O. L. Säherdust saksa-ega ka muukeelset ajalehte või ajakirja praegu kusagil ei ilmu. Andmed, mida oleme toonud, on võetud mitmelt poolt, peamiselt nende linnade ajalehtedest, kus peetakse võistlusi. Nagu teistalt leiate, oleme pöödnud Teie kui ka paljude teiste lugejate soovile vastu tulla, lootes seda teha ka edaspidi, kavatsedes isegi Teie poolt soovitud asjale võimaluse piires pöörata senisest suuremat tähelepanu.

Neiule maalt. Teie kuulutus läheb maksma 1 kr. peale selle kirjajade saatetulu 20 snt. Leiate lehelt.

Paljudele kirjasaatjale. Ruumi puudusel jäi seekord palju poleemikat järke ootama.

Nalja.

Koolis.

Õpetaja: Ets, ütle, mitu kopsu tiiba on inimesel?

Ets: „Kaks, härra õpetaja!“

Õpetaja: „Aga kust sa tead seda?“

Ets: „Eile kui mu vanem õde end pesi, nägin neid.“

Kohtus.

Kohtunik: „Kohtuotsusega olete teie kahenaise pidamise kahtlustuses õigeks mõistatud. Teie võite nüüd oma naise juurde, tagasi minna.“

Kaebalane: „Aga kumba juurde, härra kohtunik?“

Seismajäänud kirjad.

„Igavus 20“ — 6, „Igatus“ — 10, „Ausus ja kainus“ — 2, „Sobiv neid“ — 2, „Tõsine soov“ — 2, „Hea sõber“ — 8, „Õnnetooja“ — 3, „Õnnetu Tartust“ — 6, „Elmar“ — 4, „Igavuse all kannataja“ — 6, „1931 a.“ — 5, „Metsade laps“ — 12, „Riigiteenija“ — 1, „Lemmik“ — 1, „hrra A. Anis“ — 1, „Võlio veso“ — 1, „Hingeline igatus“ — 1, „Karske Mai“ — 1, „Kurb Henry“ — 1, „Helmi“ — 1, „Inge 30“ — 1, „Mahe Juuli“ — 1, „hrra N. Nõmm“ — 1 kiri.

Vastutav toimetaja ja väljaandja A. Jürisson.

Unistus!!

Noorus möödub kiiresti, — elu on üürrike ... Seal igavene õõ — pimedus.

Väga meeldiv noormees, 24 a. vana, kes tunneb endas hingelist tühjust, **abielluks** kohe iseseisva prl. või pr.-ga, kes tunneb ka end hingeliselt üksikuna. Tõsised soovid ühes elulooga leiavad kohe vastamist. Kirjad saata Linda t. 7-a—4, Narva, „Õnne-Leid“.

Foto Joh. Hallikas,

Tallinnas, Viru tän. 12.

(Singeri õmblusmasinate kaupl. ühes majas).

Minu töökojas antakse 12 pildiga kaasa suurendus hinnata. Töö kiire ja nägus. Laste võtete jaoks erisisesead. Ilus pilt jääb kustumatuks mälestuseks.

Balti jaama

raamatukaupluses

saadaval kõiksugused oma- ja välismaa ajalehed ning kuukirjad. Rikkalik väljaavalik igasugustest raamatutest. — Uus „ABIELELEHT“ juba iga reede õhtul müügil.

Igasuguseid kirjatöid

kirjutatakse masinal asjatundlikult ja kiiresti.

Valmistatakse tõlkeid.

Kirjatööde büroo,
S. Karja 2—6.

Kais-

olevused

maalt või linnast! Kes teist võimaldab 40-a. korral. mitmesuhtelajale vanapoissile mingit tööd-teenistust, võib ka söögi eest Teat. slt. „Lihtne vanapoiss“.

Karsked ja kindlas ammis olevad poisid üle Eestil! Kes teist tahaks

abielluda

samasuguse preiliga? Vandanud 27 35. Kirjad üldine ajakirja kontor Tartu Rüütli tän. 11 „Milly“

NEIUD ja
PEIUD !!!

Valmistatakse kõige moodsamas väljatöötuses

odavate hindadega kiirelt ja hästi

J. & A. PAALMANNI TRÜKIKOJAS

Tallinnas, Väike Karja 12. Telef. 8-86

KIHLAKAARDID
LAULATUSKAARDID
LAULATUSLEHED
PULMAKUTSED
NIMEKAARDID

hea juhus!..

„Abieluleht“ pakub palju huvitavat lugemismaterjali: romaane, jutte, vesteid, luuletusi, huvitavaid artikleid, nalja, poleemikat, teateid spordist ine.

Talitusel on veel terveid esimese aasta komplekte tagavaraks. Soovijale saadetakse 3 kr. 50 senti eest terve aastakäik postiga koju.

Talitus.

1. dets. on avatud Tallinnas, Suur Karja tän. nr. 11

AJAKIRJANDUSE KESKLADU

„PRESSA“.

Saadaval kõige mitmekesisemas valikus igasuguseid kodu- ja välismaa ajalehti ja ajakirje. Eesti, saksa, prantsuse ja inglise moelehed müügil kohe peale rendi ilmumist. Tellimiste vastuvõtmine kõikide ajalehtede ja ajakirjade peale kodu- ja välismaal.

TEIE

Sportlasnoormees otsib lõbusate ja keskmiselharitud neidistega

tutvust.

Kirjaoskamatuid palun mitte tülitada.

Kirjad slt. „Maraton“.

Abielus naine, kes tunneb end hingeliselt üksik, otsib

soovib

sõpra, kes tunneks mu hinge igatsusi Joodikud ja noored ärgu tülitagu. Kirj. slt. „Üksinda“

Neiu

soovib tõsiselt tutvust abiellumise mõttes korraliku, hingeliselt arenenud mehega, kellel on kindel amet ja keda flirt ei huvita. Soovitatav soliidsem välimus, van. 35—45. Kirjad palun saata slt. „Tõsine neiu“.

2 tõsiselt haritud provintsineidu

tutvuks

meeldi viisakate, karskete ja jõukamate härradega. Kirj. slt. „EINORA“ ja „AURORA“

Kaks korralikku vanapoisist sooviks

tutvuda

majandusliselt iseseisvate preilide või prouadega. Kirjad slt. „Otto 38“, „Karl 42“ all.

Keskealine jõukas hra

tutvuks

noore, ausa, viisaka neiuga, kes sooviks linnas mingit ametit ära õppida; võin ka aineliselt toetada — vastastikkusel meeldivusel jäädav ühinemine. Eesõigus vagusail, vaimukail maanidel. Kirj. kuni 1. veebr. (Flirtijaid palun mitte kirjutada.) Tartu üldajakirj. kontor, Rüütli t. 11. „Tõsine soov“.

Keskealine proua soovib leida samasuguse soliidsete härrade hulga

sõpra,

kes aitaks ette võtta väikest äri. Kirjad slt. „Energiline proua“

Kaks noort neidu 17 ja 19 a. soovivad

mõttevahetust

viisakate härradega.

Kirjad slt. „17“ ja „19“.

Vana poissimees, kindla palgaline, maa-asutusest soovib

tutvust

vaba, mitteflirtija, iseseisva töötaja õmblejanna ehk kuduajaga Lühike eluloo kirjeldus soovitatav. Kirjad slt. „Väike kodu“.

V. a.

Sõõgimajapidajad!

Võimaldage noorele 17 a. maaneile ettekandja koht. Soov. Tartu. Koha võimaldajale südamest tänulik. Kirj. kuni 25 jaan. Haaslava. Armi. „Milvy“ prl.

Alvy O.!,

kes viibis Uuel aastal Karksi-Nuias peol, palun teatage oma aadress Korte Mardile („Näljast ja armastusest“) Nuias pstk 54.

Preilid

ja

prouad!

Teiega tutvuskid meeldi kaks noormeest, et veeta ühiselt kurbi taliohtuid. Kirj. slt. „Mina 25“, „Tema 20“

Kaks korralikku ja õrnah nelist riigiteenijat soovivad tutvuda samasuguste

kenade

neidudega

abiellu mõttes. Van. mitte üle 21 a. Eoto soovitatav. Kirj. Meeksi p.-ag. pk. 9, „G. 22“ ja „E. 22“.

2 korralikku neidu

tutvuskid

meeldi tõsiselt meesolevustega. Elumehed ja noored ärgu tülitagu. Vandan. 26—35 a. Kirj. slt. „Sinilill“ ja „Lumelill“.